

julij 2012

Karibi 2012

Jamaica - Colombia

1. julij 2012, nedelja

Port Antonio - Isla Providencia 1. dan

Mirno plujeva, sama sva na morju, vsaj kar se pleasure crafta tiče. Pravzaprav sva med plovbo nazadnje srečala jadrnico pod Puerto Ricom 3. junija. Praktično en mesec nazaj. Večje ladje so bolj pogoste. Danes je bil celo zelo zanimiv dogodek. Od včeraj ni bilo ladje, popoldan jo vidim 40 milj pred nami in točno na črti srečanja je. Ok, grem malo spat, do takrat je še daleč. Vesna je v kokpitu. In čez uro ali dve tuli alarm in pridem pogledat. Ladja je miljo za nami in se oddaljuje. A?! Kaj je torej narobe? Meni jo še kar riše spredaj levo. Pogledam še tja in res. Še ena je. Takole na uč, kakih 300-400 metrski tanker za mano ni imel vključenega AIS oddajnika. Mislim, da sem to prvič videl. No, ona tisoč čevljska kontejnerska ladja pred mano pa lepo odviije in mi da prednost. Torej tisto obvestilo na plotterju, ki se prikaže vsakič, ko se naprava prižge, morda le ni tako brez veze. Pravi namreč, da sta AIS in radar le pripomočka, da pa je mornar na straži vedno nepogrešljiv.

Ni še zgodba z neoznačeno ladjo mimo, ko se začne druga. Včeraj smo pluli mimo Pedro banka, danes naj bi mimo Serranilla banka. Naj bi, če je verjeti mojim kartam. Pa očitno ni. Pred sabo zagledam parangal v (kilometer globokem morju, po karti sodeč) in temu se strokovno reče pre-alarm. V nekaj naslednjih sekundah se globina dvigne iz preko 1000 na vsega 11 metrov. Akcija! Obrat z vetrom (kar v takratnih 6 Bf niti ne bi bila tako trivialna zadeva, če ne bi imel bremze na bumu) in pravokotno ven. Dve milj! Dve milj narobe je zadeva vrisana pri Navionicsu! Sicer piše, da je least depth 3,6 metra. Samo, naj verjamem temu, če je že pozicija toliko zgrešena? Kakorkoli, ko je globina spet pol kilometra, obrnem nazaj in naslednjih 20 milj sedim pred sonarjem in opazujem situacijo. In plujeva v mirnem morju za reefom. Vsaj nekaj.

2. julij 2012, ponedeljek

Port Antonio - Isla Providencia 2. dan

Noč je bila prijetna. Vsaj zame. Skoraj celo sem prespal, Vesna je bila dežurna v kokpitu s knjigo v roki. Jadra imava pokrajšana skoraj na polovico, prehitra sva. Včeraj sva naredila 157 milj, danes kljub krajšanju 168 milj. To je za 11 metrsko Malo, polno naloženo z gorivom in vodo (in pijačo) veliko. In to brez truda v povprečno 5 Bf vetra. No, če sem s čim zadovoljen pri tej barčici, sem z njeno hitrostjo na dolge proge. Verjetno pa k temu vsaj nekaj pripomore tudi dober avtopilot. Vsakega evra je bila vredna ta investicija. Precej več doprinese k (varni) hitrosti, kot ne vem kakšna super jadra. Ko tako večkrat premišljujem, ali sem morda naredil napako, da se nisem odločil za parasailor, vidim da nisem. Kot berem Mimo, imajo trije moški z njim kar precej opravka, jaz sem pa sam. In (razen za menjavo zastavice na desnem spreaderju) se nikoli v dobrem letu plovbe nisem izpostavil s hojo po palubi. Ok, enkrat sem šel odmotat zamotan furlex. To je pa tudi vse. In iz istega razloga ne tanguniram genove, kar se mnogim zdi čudno. Meni pa pomeni ogromno lagodnost in neprimerno bolj varno plovbo (že včerajšnji obrat ne bi bil možen niti s parasailorjem niti s tangunom na genovi in kaj vem kako bi se vse skupaj končalo?). In kaj potem, če se mi bo zato genova prej obrabila, ker malo opleta. Bom kupil pa novo. Šest jih lahko kupim za ceno enega parasailorja in pripadajoče opreme.

Ko malo računava, ni druge, kot da močno pritisneva na bremzo. Prehitra sva in konec. Glavno jadro zvijem skoraj čisto v jambor, le slab meter ga ostane zunaj, genovo pa tudi skrajšam na velikost viharika. Malo tako upočasniva na dobrih pet vozlov, kar je ravno prav, da sva na sidrišču Old Providence jutri ob osmih zjutraj. In tudi ravno prav, da plujeva danes ob štirih popoldne za Serrana bankom, ko bo morje mirno in se bo najlažje pripravilo kosilo. Samo. Kaj naj jeva? Včeraj sva pojedla zadnji kos svežega mesa iz Puerto Rica, samo še zmrznjeno imava. In ribe v morju. Odločiva se za ribe. Samo ne prehitro, ob štirih sva si omisllila kosilo in takrat naj bo riba sveža. Ob dveh vrževa trnek, ob treh sva toliko za reefom, da ni več vala in bo ribolov enostavnejši. Ob pol štirih pa ujameva tuno. Tako, za dvakrat ali trikrat. Naslednjih nekaj dni ni več ribolova in pika. Čisto rutinsko že pobirava ribe iz morja. Tako rutinsko, da jih sploh ne meriva več. Kaj šele slikava. Čeprav se je tale malo upirala in sem se moral kar dobre četrte ure utrujat, da sem jo dobil iz vode. Butasta riba, kaj ji ni bilo že takoj jasno, da nima šans...

Karibi 2012

Colombia

3. julij 2012, torek

Isla Providencia

Parasailor? Spinaker? Morda genaker? Ma kaki, sprayhood je pravo jadro za mene! Včeraj zvečer sva definitivno ugotovila, da morava pluti največ s hitrostjo 5 vozlov, sicer prispeva v lukko ponoči. Luko, kjer so globine pod 2 m in kjer so karte za okoli 200 m napačne. Ni šans, da se to grem. In tako zvijem malo glavnega, pa malo genovo, pa gledam in se čudim. Še vedno je hitrost med 6 in 7 vozli. Pa še malo in še malo in tako dalje, dokler nista obe jadri povsem popravljeni. In hitrost je še vedno krepko nad 5 vozli. Ok, gremo spat, s tem se ukvarjamo proti jutru. Edina rešitev, ki jo še vidim je uporaba plavajočega sidra. Ma, samo ne sedaj, to se mi res ne ljubi početi na zalogo.

No, proti jutru veter toliko pade, da prisprayhoodava do kolumbijskega otoka Old Providence (ali po njihovo Isla de Providencia) ob osmih zjutraj, ko računam, da bo agent že živ in ready-steady za proceduro. Račun brez krčmarja, jasno. Na sidrišču je samo ena jadrnica (lepo!) in jih pobaram. Ja, ja, povedo Američani, vse je pod kontrolo, le Mr. Bush (alias agent) še spi. Poskusite ob desetih. No, ob enajstih se mi končno javi na VHF in strumno pove, da on pač ve, kako smo utrujeni in naj gremo malo počivat. Ob dveh popoldan se dobimo na pomolu. Ah, ja...

Ne greva počivat, greva popravljat platformo. Saj ni kaj velikega, le vse (prav vse!) je potrebno zložiti iz velikega lockerja in iz spoilerja, da pridem zraven. In potem vse zložiti nazaj. Do naslednjč. Kot sem videl, je zadeva konstrukcijsko tako narejena, da se mora prej ali slej sneti. Še dobro, da je zdržalo celo leto do prve okvare. Ah ja, majstori Gorenjski morjeplovci. Pa še motor za dingija je potrebno očistiti vode, dober mesec ni bil v uporabi. Sedaj sem že pravi strokovnjak za to. In potem do Mr. Busha. V majhni vasici, kje se vsi poznajo, zgleda to takole: ko vidiš človeka, ki se preko ceste in trga na razdalji 150 ali 200 metrov dere ej-ju! in z roko maha in kaže nate, veš da je to Mr. Bush. Simpl. Jasno, da tudi on ve, kdo sem jaz. Edini, ki nisem tudi sicer tukaj. Prvič delam z agentom, to je v Kolumbiji obvezno. In to se plača. Krepko plača! Zgleda pa tako, da on fotokopira moje dokumente, pokliče immigration in port kapitana (customsov ni, ker je to duty free cona, free port, kot se temu reče uradno), da pridejo k njemu in potem te dokumente meni naslednji dan izroči. Poštampiljane in podpisane. Naslednji dan verjetno zato, da zgleda vse bolj kumšno in je lahko dražje. Ampak, take imajo zakone in nimava izbite. Alternativa je samo, da ne greva v Kolumbijo.

Popoldne potem malo pošpansirava naokoli (med močnimi nalivi). Nekaj pojeva. Meni je dobro (jasno, svinjina in solata za glavno jed in ribja juha za predjed). Naročiva še pivo in vodo in tega ne dobiva. Ko malo pomahava se simpatična kelnerca takoj spomni, da nama ni prinesla pijače. In dobiva vsak pol litra mango soka. A? Ja, to je gratis, to spada h kosilu. Lepo, pa pivo bi tudi... Ceha vsega skupaj je simbolična, dobrih 10 evrov za oba. Pivo imajo v oštariji po malo nad evrom. In prvi vtis je celo precej boljši, kot Jamajka. Vse je bolj urejeno in vzdrževano. Primerljivo recimo z Antiguo.

Preko čednega mostička zavijeva še na sosednji otoček, Santo Catalino. Lepa sprehajalna pot je speljana po otoku. In ob poti učna pot o mangrovah. In rakovice. Ogromno rakovic. Suhozemskih. Toliko jih nisem videl še nikoli in verjetno jih do Avstralije ne bom več. In koliko različnih barv! Kot tropske ribe so tudi te rakovice, ki živijo v rovih na kopnem, pobarvane z množico različnih barv. Lepo! Še dobro, da je doba filmov mimo, Vesna bi jih za ta bitja skurila kar nekaj. Tako pa... Živela digitalna doba in frišne baterije!

prvi pogled na otok Isle Providencie

kot, da bi počil hrib

palme do morja, hiše malce drugačne kot drugje na karibih

otočka povezuje slikovit most, ki povezuje otočka

eco pot otočka Santa Catalina

po vsem otočku Santa Catalina take klopce, najprej mi ni bilo jasno zakaj povsod naslikani raki...

..potem pa rakov ...uf kolikor hočeš in veliko vrst...

modri so mi bili najbolj všeč-verjetno, ker so neobičajni

..pa živo rdeči ...kot, da bi že bili kuhani :)

nekateri hiške tudi oddajajo v najem...

table na otoku Santa Cataline

lepo, da so pustili drevo rasti naprej ...

4. julij 2012, sredo

Isla Providencia

Z diskom v nepremočljivi borši se odpraviva v cyber cafe. Računalnika si ne želim izpostavljati nevarnosti plavanja, niti se mi ga potem cel ljubi dan ne prenaša naokoli. Pa nisva uspešna. Najprej ne vem web naslova našega maila (sedaj je nov) in potem nimam na disku skopiranih vseh stvari, da bi lahko poslal preko kakega alternativnega maila. Ah, ja... Manjana. Malo se sprehodiva in gledava, kje bi bil kak bus publico. Da se popeljeva okoli otoka. Pa ga ni. Nobenega. Zato se pa sprehajava ob morju po lepo urejenem broadwalku, na koncu katerega je spomenik, podobno pobarvan, kot oni v glavnem mestu Antigue. Mornar s conchijem ob ušesu in majhno deklico poleg. Za krmilom barke, seveda. No, najpomembneje je, da je na cesti velika tabla, ki kaže na to razgledno točko, Mirador Turistico piše na njej. In iz tega miradora je neskončno lep razgled na zaliv in sredi tega zaliva še bolj neskončno lepo kraljuje ... Mala.

Otok je lepo poraščen z mnogo naravno rastočih kokosovih palm, mangrovami ob morju in še kar bujnim gozdom v ozadju. Ni velik, cesta, ki pelje naokoli otoka ni daljša od 15 km. Je pa neobičajno urejen. Sredstva so prišla iz skladov za ekologijo. Mislim, da so bila zelo dobro porabljena za splošno ljudsko dobro. Pohvalno! Ampak, niti po urejenem otoku se človek ne more sprehajati žejen. Ustaviva se v oštariji na plaži, podobno razlupani, kot so tipične grške. S plastičnimi stoli in mizami. In, to je pomembno, sediva v oštariji na plaži s karibsko mivko in palmami. Tokrat je bila miza v obliki zamaška za pivo. In si naročim pivo. 67 centov za avionsko flaško, 175 ml. Ok, tako malega piva niti v Italiji ne poznajo, ko spijem dva, je pa še vedno precej ceneje, kot kjerkoli drugje do sedaj.

Treba je dalje. Samo, avtobusa ni od nikoder. In malo povprašava in nama povedo, da pride čez uro. Vedno je to "čez eno uro". Mene že malo spominja na ono znamenito: manjana. Plan B. Vzameva motorinčka. Takega s štirimi kolesi, štirimi sedeži in pick up kasonom. In volanom in ročno bremzo, zato pa brez vzratnega ogledala in smerokazov. In brez tablice in zanj ne potrebuješ vozniškega dovoljenja. Motorinček je to, da ne bo pomote. Avtomatik, kot nama pove rentamotoman. Ob volanu je res en hebl, kjer piše HNLR. Kaj pa ti jaz vem, kaj to pomeni v španščini. N je neutral, R bi rekel, da reverse, rikverc, H je na koncu, to je verjetno parking in L očitno ostane za drive. In prestavim v L in gremo. In se vozimo. Počasi. Kolikor hočem tiščim na gas in rezultat je vedno enak. Lepo počasi. Varno. Lasje mi sicer ves čas silijo pokonci, pa mislim, da to ne more biti od hitrosti, bolj verjetno je zato, ker ni vrat. Kakorkoli. Nikakor tale avtomatik ne šalta v višjo prestavo, nou-vej! Pa sta še dva hebla, ki ju premikam brez vidnega rezultata. Eden preklopi med 2WD in 4WD in drugi med diferencial on/off. Nič ne pomaga, dokler se končno ne ustavim, ugasnem mašino in spet poskušam prižgati. Nič. Popolnoma nič. Vse dokler iz parking pozicije ne prestavim v neutral. Takrat se v trenutku zgodita dve stvari: (1) motor vžge in (2) meni postane jasen pomen kratic (v angleščini so) HNLR. High, neutral, low in reverse, torej. Nič španščine ni tukaj, samo angleščina. In po novem se voziva naokoli v prestavi H in sva neprimerno hitrejša, kot prej...

Nasploh je ta konec zelo prijeten za naju, ki ne znava špansko ("manjana" ne šteje, "cerveza" je pa vseeno premalo za klepet z domačini). Tukaj je večina prebivalstva črna in vsi govorijo angleško kot njihov materni jezik in špansko kot drugi jezik. In piamento ali kaj vem kako se temu tukaj reče. Kolumbija jih je sicer dobila v posest, prebivalci so pa tipični karibski domačini. In bistvena razlika med Jamajko in Providencio je, da ti tukaj dajo mir, oni so bili pa sitni. Tam ti je vsakdo hotel kaj prodati (in kar je najhuje, ni imel kaj, kar bi naju zanimalo) in cene so bile naštimane za turiste. Kot na Kubi. Baje. Tukaj so cene za vse ljudi pod soncem enake. Kot v Indokini. Prijeten občutek, ko veš, da si dobrodošel in ne le (butast) objekt za cuzanje denarja. Vsak te opazi in vsak takoj odzdravi in spregovori besedo s teboj, če ti začneš, drugače pa nihče ne sili vate. Prijetno, zelo prijetno. Podobno, kot v Grčiji kje na Peloponezu ali na bolj pozabljenih otokih. In tako, kot v Grčiji, tudi tukaj angleščina špila. Mi smo v Kolumbiji!

Kakorkoli, sledi postanek na Manchineel Beachu. Lepa, celo zelo odštekana, plaža z belo karibsko mivko, skrita globoko za reefom. Na obali pa palme z gugalnicami nad morjem, oštarija s hrano in pijačo. Nekaj pojeva, Vesna red snapperja v kreolski omaki, jaz conchije, vsaka jed po 9 evrov. Smešno poceni za tole lokacijo. Vesna končno (prvič, odkar sva na

Karibih) tudi dobi cocktail serviran v kokosovem orehu. Navdušena je! Jaz dobim nesramno drago pivo (večkrat, jasno). Pa je vseeno vredno vsakega dolarja, okolica je tako zanimiva, da cena sploh ni več pomembna. Kakorkoli, Heineken je tukaj po 2,2 evra. Oštir pa, kaj bi djal... Za šankom (na notranji strani šanka) ima obešeno visečo mrežo in ko se naveliča streči ali pa ravno ni strank, se mirno zlekne in počiva. Bravo! Ja, učiti se bo še treba malo, dragi moji Grki, učiti...

Sledi nadaljevanje poti okoli otoka. Tu je več turizma in ob obali so številni majhni hotelčki. Ne vem sicer koliko stanejo sobe, mislim pa, da morajo biti sonderangebot. Heineken je na hotelski terasi nad plažo in pod palmami po 1,3 evra. Hotelski standard pa približno kot v Dalmaciji. Otok je na široko obdan z reefom in torej nudi snorkljaške in potaplaške izlete in baje so tukaj prvovrstni. Itak je tako povsod, ker je to sedaj v modi in se lahko nekritičnim turistom prodaja za kolikor hoče in karkoli hoče. Osrednji, hribovit del otoka pa je prepleten s treking potmi. Skratka, moderni eko turizem. In kot tak, je celoten otok precej turistično odmaknjen in primeren za nekoga, ki si želi počitka in ne nočnega življenja. Slednjemu je baje namenjen San Andreas, ampak tja šele greva.

Sledi še večerni sprehod po Santa Catalini po lepo urejeni poti do piratske utrdbe Captaina Morgana s topovi sredi džungle in oznako s puščico, kje se nahaja njegov zaklad. Iskalci zakladov, gremo!

kdo ve kaj hoče deklica povedati očku?

pešpot ob glavni cesti lepo ločena od ostale ceste

cerkva je kar nekaj, čeprav je le 4000 prebivalcev; lepo živorumeno drevo zraven

otoček na katerega vozijo turiste...le nekaj palm je na njem ...

tak motor sva si omislila za prevoz po otoku

pa sva imela tudi kakšno zaporo pred seboj ... :) med vožnjo

tako kot v risanki: en otok, ena palma na njem

Ronaldov lokal ob morju, odštekan....

pa sem dočkala cocktail v sveže odsekanem kokosu

takole pa je znotraj zgladal cocktail...

Ronaldo po napornem streženju kar za šankom malo zaleže v mrežo

palma in na njej gugalnica...

5. julij 2012, četrtek

Isla Providencia

Danes dopoldan delamo. Ob treh greva na net narediti upload. Tak je plan. No, potem se spomnim, da bi moral malo priviti satelitsko anteno, ker je nagnjena in ko to delam naredim sranje. Vijak počí. In ni metrični! A-ja-ja-jaaaaah! Pa antena se prevrne in se strga še antenski kabel. Ah, ja. Potem eno uro flikam tisto, kar sem mislil, da bo samo en obrat vijaka. Namesto originalnega vijaka je sedaj manjši, metrični, z matico. In kje naj sedaj dobim originalni vijak? In antenski konektor? To bo še veselo, vidim...

Ob štirih le oddingirava na obalo narediti upload. Tokrat imam vse na disku (ok, imel sem tudi včeraj, pa nisem našel, hic!), tudi FTP program uspešno zagnati in vse dela. In dela. In dela. Dela zelo počasi. V kakih dveh urah je končno uploadano tistih 20 MB in preverjen alternativni vremenski vir. Nič ne kaže na razvoj kakšne tropske nevihte, ki bi se lahko spremenila v orkan. Dobro. Vremena praktično nisem spremljal od Jadrana sem, sedaj sem pa spet vsak dan na preži. Saj verjetnost za hurikan je majhna, vendar latentno prisotna. In vsi govorijo o tem. Oni birt na plaži včeraj je razložil, da je izpraznil hladilnik in se med divjanjem narave skril vanj. Hmmm... Veliko stvari sem že slišal, tole pa... no, ja. To naj bi bilo pred šestimi leti, ko je tukaj naokoli pustošil zadnji orkan. Ni prijeten občutek, čeprav so zgodbe verjetno preveč napihnjene. Berem v (odlični) knjigi *Landfalls to Paradise*, ki sicer govori o Pacifiku, da so zgodbe o preživetju ciklona na morju zanimive za pogovore (ob tabornem ognju) in zgodbe za stara leta, ki jih pripoveduješ vnukom. Ampak. Prav vsak udeleženec take avanture jih na žalost ne more pripovedovati. Kar nekaj je zgodb, ki ne bodo nikoli povedane. Kakorkoli, do Paname je dva dni plovbe in Panama je izven orkanskega pasu. Mislim, da smo tudi tukaj z malo pozornosti na vremenske napovedi, že na varni strani. Zanimivo, kot berem sedaj, bolj smo varni, kot v Novi Zelandiji, ki leži v orkanskem pasu. Tega nisem vedel, sem bil prepričan drugače, saj vendar veliko jadralcev pred orkani beži ravno tja. Zanimivo. Očitno je osrednji Pacifik in njegova ITCZ edino varno pribežališče. Hmmm...

Z Mr. Bushem se zmeniva za clearance za soboto. In nato še na pijačko in opazovanje domačinov s terase nad osrednjim trgom (kolikor temu sploh lahko rečemo tako v glavnem mestu otoka - z nekaj deset hišami). Vesna je že pred tem posnela nekaj fotk (otroškega) karnevala. Jasno, zanimiv je v principu le za udeležence in njihove mamice. Midva pa tudi vedno rada pogledava kakšno lokalno zabavo, ki ni narejena za turiste. Čisto drugače je, kot plastični šovi na hotelskih terasah. Ja, tudi to sem prebral v oni knjigi za pacifik: tam so še otoki, kjer so domačini srečni - nimajo malarije, kač in turistov. Že nekaj časa se zavedam, da smo turisti ena najbolj zoprnih stvari v tem svetu. Zato tudi turistično razvite nacije to kugo današnjega časa zapirajo v kruzerice ali AI komplekse, jih futrajo z instant hrano in osrečujejo z instant šovi. Konček sveta, kot je tale tukaj je redkost. Na celih Karibih je bilo podobno le še na Barbudi, Culebri in Viequesu.

otroški karneval

deklca že obvlada zadeve...

mamica je očitno ob vsem dogajanju zelo žejna :)

pogledi otrok so včasih tako zamišljeni

frizure imajo itak vsi popedenane

kdo ve katerega je ugledala ...

med svežim cvetjem in palmami se prepleta med dekoracijo kamionov tudi veliko umetnih rož

se mi zdi, da se je na to popoldne zbral cel otok...vidne različne rase

ta pobček je pa na vsak način hotel moj fotič imeti v svojih rokah

Tone pozira v Fort bay zraven topa .. :)

nekateri kolumbijci so prav čedni ...

na poti ob obali imaš celo njihovo abecedo ... verjetno tudi del eco sredstev ...

6. julij 2012, petek

Isla Providencia

Do treh popoldan nekaj malega delava in veliko bereva. Vesna Šterkovo zadnjo knjigo, ki jo je posthumno izdal njegov sin, jaz pa pilote za Pacifik. No, popoldan se le odpraviva do ferreterije z zanimivim imenom, screw and melding in - jasno - celo moj eksotičen vijak (skoraj) imajo. Ni čisto enaka glava, vendar menim, da bo v redu. Sledi klepet s prodajalcem, ki točno ve za kam ta vijak potrebujem - iz njegove trgovine je lep razgled na zaliv in Malo. In naju na njej. Vse ve o nama. Tudi to, da se mi je vijak včeraj zlomil. Majhna vasica, ni kaj.

Pri Mr. Bushu opraviva v hipu in plačava kot velika in nato na kosilo. Pa je ena oštarija zaprta in je druga zaprta in še tretja. Na koncu pristaneva v piceriji z ekstremno dragimi picami (od 7 evrov navzgor). Eno samo, najcenejšo in najmanjšo vzameva. Malo za snack. Vesna še eno pinocolado in jaz pivo (večkrat). Toliko, da lahko počakava za do večerje.

Ampak. Kar naenkrat je v pristanišču živo. Z baloni okrašeni čolni in otroci na njih. Izbirajo Miss Chiquita in tole so predtekmovanja in predstavitve kandidatk. Jasno, da jih pogledava in jasno, da potem rečeva še par besed z američanoma, sidranima na drugem koncu zaliva. Že včeraj je bil en krog predizbora. Včeraj na kopnem, danes na vodi. Logično.

Potem pa na večerjo. Ko pobarava kelnerico, kuharico in šefico (ena in ista oseba, da ne bo nesporazuma), kdaj bo grand finale izbora miss, nama strumno pove da tudej-ivning-et-kolisejum. Uf, to je pa kar daleč za pešati. Ou-nou-ju-ken-gou-vit-jor-dingi-ic-šort-rajd-from-jor-bout. No, lepo, tudi ona ve, kam spadava in od kod sva prišla. Vsi naju imajo pod kontrolo. Če naju kontrolirajo, se med sabo tudi obveščajo, sklepam. Res je to eno majčkeno selčice. Za večerjo so wrapi s škampi. Večerja je romantična. Ob svečah. Električne je zmanjkalo ravno trenutek preden sva bila postrežena. Le za trenutek se kasneje terasa še razsvetli. Takrat namreč, ko se dežurni električar otoka pripelje mimo z avtom in z ročno lučjo osvetljuje kandelabre in išče napako na napeljavi...

bilo je proti večeru in zelo oblačno, pa vendar kljub temu se domačini niso pustili....od daleč je bilo slišati vpitje

danes karneval na morju..oz. predizbire misic chiquite ...

na vsaki barki kandidatka in navijači

mahanje publiki

ta deklca mi je bila najbolj simpatična

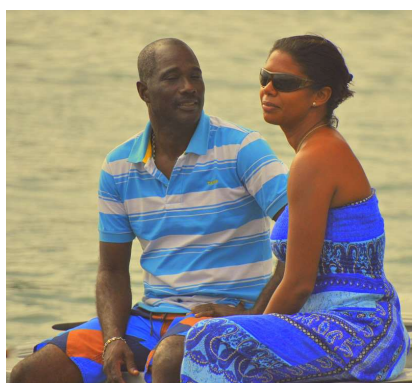
motorni čolni so delali valove, da so ostali okoli njih še bolj cvlili

....pa še ena kandidatka...

deklce na obali so si verjetno želele biti na čolnih ,...

uf, tale jo je pa osvajal na veliko

pa še rakec, ki je bežal pred mojim fotičem...

polno tovrstnih dreves s tako živorumenimi cvetovi

cvetoče orhideje na drevesu ...

7. julij 2012, sobota

Isla Providencia - Isla San Andres

Takoj zjutraj izplujeva. Nad otokom je nevihta. Upam, da ji uideva in da bo kasneje tako, kot je bilo napovedano: 4-5 Bf ENE. Upam, ampak to nič ne pomaga. Cel dan se voziva v dežju. Iz nevihte v nevihto. Vetra je za 2 Bf več in val je temu primeren. V 6-7 Bf imava zunaj le dve krpi namesto jader in valovi nekajkrat poplavijo kokpit. In dežuje. Ves čas dežuje. Uliva! Sva pa zato hitra in krepki dve uri pred rokom sva sidrana za reefom v luki na otoku San Andres.

Pa je spet treba delati klirens. Pa se (spet) nihče ne oglasi. Ok, najprej tuš in kosilo, potem ponovno klicanje. Oglasijo se, pa niso pravi. Pravi se pa ne oglašijo. Ah, ja. Dovolj mi je VHF 16, kar po telefonu jih pokličemo, pa bo. Pa ni! Na telefon se, jasna stvar, ne javijo. Po ne vem koliko poskusih pokličeva Mr. Busha na pomoč. Na srečo imava njegovo vizitko. Ampak. Tudi on se ne javi. Končno se nama oglasi neka teta, ki pove, da naj kličeva čez četrt ure. In čez pol ure končno dobiva Mr. Busha, da nama zaupa številko mobilnega telefona mojstra Reneja iz San Andresa. Preko Inmarsata ne gre, preko Mobitelovega roaminga za skoraj 4 evre na minuto pa ga končno dobiva. Rezultat? Manjana. Sedaj bo mrak, pravi. Ja, ampak midva sva ravno zato priplula že ob treh popoldan...

8. julij 2012, nedelja

Isla San Andres

Zvečer se veter začne dvigovat. Ponoči že pošteno vleče. In zjutraj so okoli naju na sidrišču same pene. Saj za barko to ni problem, vala za reefom ni, če bova šla z dingijem na obalo, bova pa čisto mokra. Za dingi je že (nekaj) deset centimetrski val v kombinaciji z vetrom preveč. Ne veva še, kaj storiti. Napoved je približno enaka vsaj še za naslednje dni. Če najdeva kak prostor v marini (z dovolj globine) in če najdeva koga, ki je živ danes, v nedeljo, bi se najraje predstavila tja.

Pa se spraviva klicati po VHF in po vseh možnih telefonih tudi. Razen stroškov ne narediva kaj veliko. Z agentom se uspemo končno slišati za 4 evre na minuto in predlagam mu nekaj možnosti, recimo, da on pride do naju, da najde kak water taxi ali če res ne gre, da delamo stvari jutri. Nič ne sliši ali ne razume, le besedo tomorrow takoj prepozna. Si-si-manjana-si. In prekine.

No tudi prav, saj kak dan miru je čisto dobrodošel. Leživa v kokpitu in bereva. Jaz najprej pilote, potem pa Šterkovo zadnje potovanje, Vesna bere Pustovo pot po Pacifiku. Nekaj(krat) še pojeva in večer je tu. Pravzaprav čisto prijeten dan - tudi taki morajo biti.

nič kaj lep pogled na otok San Andres

otoček z mangrovi

naledla ladja

pa še ena naledla zelo blizu naju...kar veliko naledlih ladij v tem koncu

okoli naju so stalno frčale turistične ladje - zelo hrupno!

Nenes marina katero kličemo z malo upanja da preko nje dobimo agenta

9. julij 2012, ponedeljek

Isla San Andres

Še vedno vleče. Pravzaprav le toliko manj, da se nekako le privlečeva z dingijem do marine. Sicer poskusiva poklicati in se zmeniti v marini za privez, pa spet razen stroškov za telefon, ni drugega efekta. Kakorkoli, pridingirava premočena in se dobiva najprej s šefom marine in potem še z agentom. Prostor je in lahko pridemo, one fotokopije in zarpe iz Old Providence pa tudi oddava. Še enkrat preveriva, koliko slovenskih bark je bilo že tukaj. V zadnjih dvajsetih letih ste sigurno prvi, pove agent. Prej pa itak še ni bilo Slovenije. Enako sva slišala tudi od Mr. Busha na Old Providence. Torej sva prva Slovenca z lastnim plovilom na teh otokih. Temu bi se v alpinizmu reklo "prvenstvena smer". Bravo Mala! No, ne morem tega vedeti zagotovo, ampak čisto možno, da sva prvenstveno smer naredila že na Španskih Deviških otokih. Glede na vizni režim in do pred kratkim zaprto vojaško območje dvomim, da so slovenske barke že bile na tistem koncu sveta. Ampak, tega ne morem vedeti, tukaj sva pa preverjeno prva.

Priveževa se, kot se nisva že skoraj leto dni. Sidrava in nato z ritjo na pomol. Pasarela nastopa po dolgem času spet v glavni vlogi. Samo za to priložnost sem jo potegnil iz lockerja. Tukaj bo, dokler ne izplujeva, potem jo pospravim. Ne

verjamem, da jo bom spet kmalu potreboval. Imava elektriko in nimava (obljubljenega) WiFija. Manjana. Zato pa naj bi bil v mestu. Greva na sprehod, spotoma preveriva ceno kolumbijske kave v prijetni kavarni. In ceno kosila v odštekani oštariji. Oboje je daleč-daleč pod cenami, na katere so naju navadili do sedaj. In postrežba in hrana in pijača je izredno na nivoju! Še v Club Nautico zavijeva, da jih pobarava, če ne bi morda lahko bila pri njih. Imajo bazen, tenis, prijetno oštarijo in zelo lepe klubske prostore. Samo za člane. Ampak. Člana lahko postaneva za 45 evrov. Hmmm... Skoraj bi se že včlanila, le privez z elektriko naj nama zrihtajo. Nekaj se sicer trudijo, potem pa le priznajo, da so polni. Lahko pa sidrava nekaj deset metrov stran in prideva v klub z dingijem. Hja, saj bi, samo sidrava se lahko tudi zastonj...

Potem pa še v kafič na pivo in net. Kar nekaj stvari se je nabralo za današnji dan, ko imava končno spodoben link za priklop na Slovenijo. 2 Mb up-link je nekaj, kar nisem pričakoval glede na izkušnje iz Old Providence. Oba kompa delata s polno paro in podatki letijo preko pol sveta. Dokler ne zmanjka baterij. Adapter za električni priključek sem namreč pozabil na barki...

malce neobičajen domorodec ...

kafič v marini nenes

v zelenju oštarija-moja limonada s kokosovim mlekom in neinovativnim Tonetovim pivom...

nešteto karibskih lesenih hiš je pobarvanih, da prav popestrijo okolico

Tone prišel do svojega curasca

jaz pa rezino odojka, pečene babane in solatka ter zdrodov polpet - moja jed za 2,3 eura

kaj vse se da narediti s steklenicami...

vhod v nautico club San Andres

pirati vsepovsod... :)

oštarija v nautico club, bolj fensi ...

...saj zato, pa nisva šla v to oštarijo ... :)

hotelov kolikor hočeš....

10. julij 2012, torek

Isla San Andres

Danes ima Jan rojstni dan. Tri leta je star. Že včeraj se je Vesna pozanimala okoli proslave in danes sva v cyber cafeju takoj, ko ga odprejo. In na skypu. Da ja ne bi kaj zamudila. Pa ni nič. Pa pokličeva in nekaj besed sicer spregovorimo, potem pa ni več časa. Vesna namerava počakati na torto v internetnem kafiču. Pa je ne dočaka. Ni bilo časa. Hudo razočaranje je to za babi. Pa tako malo (časa) bi bilo potrebno, da bi bila vesela...

Jaz medtem naredim odisejado po mestu v iskanju satelitskega konektorja in vijaka. Kakih deset, raje petnajst fereterij in elektrošopov sem obdelal, da končno zadevo dobim. No, saj to je kljub vsemu uspeh za tale otok sredi ničesar. V Ljubljani nisem čisto prepričan, da bi to imeli, Inmarsat konektor in colski vijak za imbus ključ.

Se pa med tem mojim vandranjem izkaže kako drugačen je San Andres od Providencie. Nihče (ok, skoraj nihče) ne zna angleško, tam so znali vsi. V veliki večini so prebivalci latinoti, tam so bili črni. Kot se pogovarjava kasneje, je tukaj neprimerno več priseljencev, Providencia pa spi svoje spanje pravičnega. Tudi prebivalcev je neprimerno več, po

nekaterih informacijah celo 120 tisoč. No, meni se jih zdi manj, ampak še vedno neprimerno več, kot na Providenciji. San Andres ima velike (in veliko) hotelov in letališče za paketni turizem. Kot na primer Rodos. In konkretne shopping malle s trgovinami samih svetovnih blagovnih znamk (ja, tudi Victoria's secret imajo). V glavnem z luksuzno robo. Otoka sta namreč duty free področji. Kot bi bil v Gibraltarju, le da je tukaj vse bistveno lepše in bolj urejeno. Ni toliko indijskih in kitajskih svaštarnic, kot na skali. In ni opic. Ampak. Za mene je Providencia vseeno lepša.

Popoldan greva naokoli še skupaj in na koncu pristaneva v isti oštariji kot včeraj. In spet dobro jeva. In obilno! Ni šans, da vse pojem, čeprav od zajtrka sem nisva jedla. Tri vrste mesa (odojek, klobasa in faširano meso) in set konkretnih prilog (velik kuhan krompir, porcija riža kot pri Kitajcu, fižola dovolj za porcijo chili con carne, pečena banana, kos manioke, pečen zdrob) in za povrhu še jajce na oko na large pizza size krožniku. Vesna si je izbrala nekaj manjšega, pa tudi komaj zmaže. Če dodam še obvezen cocktail in (obvezne) tri piva, to za dobrih 20 evrov sredi turistične cone, nasproti cluba nautico res ni pretirano. Drugič si naročiva nekaj za par evrov, da bova lahko pojedla. Se pa pozna, da je tukaj doma turizem. Za razliko od bolj osamljenih krajev, kjer je morska hrana prava izbira, je tukaj precej cenejša. Jastog v oštariji s teraso nad morjem, na primer, stane 30 evrov za kilogram. Tam lahko (s pijačo in sladico vred) hitro pustiš med 50 in 100 evri za dva.

Večer zame mine delavno, Vesna je delala preko dneva in je sedaj prosta.

majhna vrsta banane; izredno sladke in polnega okusa

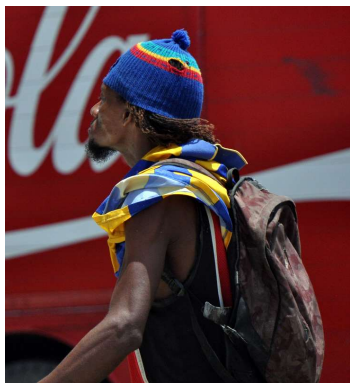
hecen ptič

nekateri se takole na skrivaj zakajajo

kar nekaj otrok hodi po cestah bos ...

da ne bo samo narava ...

peščena plaža blizu naju s polno hotelov

ob cestah stojnice kjer prodajajo predvsem sadje

mala kolumbijka

tudi victorio secret imajo tukaj ...

same duty free trgovine

...ampak kaj, ko ne potrebujem parfumov in hoh oblek

všeč mi je, ker je ogromno zidov poslikanih

11. julij 2012, sreda

Isla San Andres

Sva v marini z zastonj internetom. Teoretično. Praktično pa ne dela. In ne dela niti noben izmed plačljivih island wide wifijev. Tako nama je edina možnost sprehod do cyber cafeja, kjer lahko uporabljava svoj računalnik in imava svojo muziko. Pisarna v malem. Do tja je pet minut hoje. Čisto ok. Samo, do sem vse lepo in prav, zatakne se pa z delovnim časom. Začnejo ob devetih, ko v Sloveniji že nehajo. Torej nama ne preostane nič drugega, kot da zjutraj najprej zakurblava satelit in maile preveriva po dragi tarifi.

Potem pa po rentiča. Tukaj sva še bolj ekstremistična, kot na Providenciji. Tam sva najela štirikolesnega motorinčka, tukaj pa kar golf cart. Tak, ki avtomatično prižge motor, ko stisneš gas in ga avtomatično ugasne, ko se ustaviš. In tak, ki res ima samo eno prestavo in končno hitrost 30 km/h. Dirke s kolesarji so bile neskončno razburljive in eno etapo sva celo zmagala! Gre celo v hrib, vendar ne najbolj. Sredi klanca se namrdne in neha rintati. Pa bremza in gas in gremo dalje. In tako še nekajkrat in smo na vrhu. Uf, za las je šlo. In vseskozi na najini poti srečujeva golfiste. Daleč največja populacija šoferjev teh stvarov je deklet in otrok. Gospodje zrelih let smo v izraziti manjšini. Ampak, se vsaj mlajšega počutim...

Otok je kot bi bil iz dveh svetov. Vzhodni del ima lepe karibske plaže z belo mivko in palmami. In valom pred reefom. Zahodni je skalnat in morje popolnoma mirno v zavetrju otoka. Ampak, skoraj nedostopno za ljudi. Podobno, kot v Dalmaciji. Mislim, da ni potrebno dodati, da je homo turistikus skoncentriran na vzhodu. Tudi lokalčkov ob obali je ogromno. Žeja je kmalu neskončna in ustaviva se pri čistilcu mrtveca Boba. Že vhod je okrancljan z zastavami v njegovih, rastafarianskih, barvah. Bar krasijo Bobove slike z obvezno ganjo med zobmi in senco delajo plahte, tiskane z njegovo sliko. Da ne govorim o muziki iz (predimenzioniranega) ozvočenja. Zgleda mi, kot da je mrtvec Bob poskrbel za franšizo tipa Hard Rock Cafe. In takih lokacij je bilo na otoku še nekaj. In suvenirdžinje so prodajale lutke v obliki Boba z obvezno (ve se!) ganjo v ustih.

Pa popijeva pivi in cocktail. Cene so turistične. Pivo je po 1,8 evra, kar je za te kraje ogromno denarja. Naprej naju vodi pot na južni rt otoka. Pivo v odštekani restavraciji z bazenom in postrežbo hrane na rob bazena (če si tako zaželiš, hmmm...) je še vedno po taki ceni. V sosednji, malo manj fancy pa je po 1,3 evra. In (spet ogromna) porcija odlične, po jadransko pečene ribe (v kosu, skupaj s kostmi in glavo), je 8 evrov. Skupaj s prilogo na dodatnem krožniku, na osnovnega poleg ribe ni šlo nič več. Toliko pride tudi zelo bogata porcija gambas al ajillo.

In kar je najpomembneje, tukaj imajo atrakcijo otoka. Luknjo v skalnatih tleh, skozi katero demoni pihajo in pljuvajo. Ko se val zaleti v obalo, skozi podzemni rov pač potisne zrak in v tej luknji pride na plan. Včasih še z nekaj morja. In pritisk je ogromen. Prav zanimivo je gledati, kako se ljudje nastavljajo nad luknjo za fotografiranje. Lase jim piš dviguje navpično - dame z dolgimi lasmi so tukaj v izraziti prednosti. Še posebej, če so v krilu. Sunek je dovolj močan, da z obraza sname očala in jih odpihne deset metrov v zrak. Podobno tudi kape in klobuke, ki potem po kakih petih sekundah pristanejo nekaj metrov stran. Na žalost pa sunek vetra ni bil dovolj močan, da bi poskrbel za zabavo množice, ko se je nad luknjo v tleh postavila mladenka z malo bolj obilnim oprsjem in na videz ohlapno zavezanim zgornjim delom kopalk. So se pa joške kljub vsemu vidno dvignile...

Kaj drugega ni za videti. V Morganovo jamo ne greva. Morala bi plačati vstopnino (3-4 piva!) in poslušati vodiča (v španščini). Itak je pa že vhod tako načičkan s topovi in lobanjami in nasploh gusarskimi stvarmi, da je verjetno tudi notranjost en sam Disneyland. Zato bi po slabih 20 km golf voziček ob štirih rada vrnila, pa ne gre. Nikogar ni. Hmmm... Ni druge, še malo vožnje po notranjosti bo potrebne. Razen velike naseljenosti otoka, kaj drugega ni videti. Morda pa le živi na otoku sto tisoč ljudi? Je pa ogromno vojske in policije. Deluje mi kot kolumbijski Vis iz bivše Juge. Na cesti okoli otoka je bilo vsaj šest ali sedem policijskih kontrol, ki jasno, niso delale nič. Nihče naju ni ustavljal, kaj šele kontroliral. Najina vrtočlava hitrost pa je bila tako primerna, da sva se z vsakim policajem pozdravila in jim pomahala. Podobno tudi domačinom na štantih ob cesti. Ni kaj, vsaka stvar je za nekaj dobra.

Kakorkoli, ob šestih zvečer le uspeva vrniti golf voziček in potem sledi delo. Vesna v pisarni v cyber cafeju, jaz v pisarni na Mali.

na poti po otoku

peščena plaža, v ozadju potopljena ladja

kafič kjer mi kelner ravno nosi pino colado

...in po tistem je moral malo zaleči, je bilo očitno prenaporno za njega

tudi skalnata obala je na tem otoku

...tudi podeželje imajo tukaj...

...s konji in kravami ter kozami...

...te klopce sva videvala že na Jamajki in nama enostavno ni jasno zakaj so tako visoke? design ali kakšna fora?

v fazah bruhanja valov...nekateri so imeli "srečo" in jih je celo opljusnil ... no tale dečva je imela fajn lifting po celem telesu

vse gre gor....tudi obrazne mišice :)

takole zgleda tale luknja

Tone v golf vozičku prav uživa :) ...po koncu dneva naju je vse bolelo od tresljajev celodnevne vožnje...

12. julij 2012, četrtek

Isla San Andres

Ni kaj za napisat za današnji dan. Vreme je bilo tako-tako. Vsaj petkrat, šestkrat se je pošteno ulilo, pa tudi veter je bil (tudi v marini) precej močan. Preko dvajset vozlov, konstantno. Mislim pa, da je Mala s sidrom in 65 metri verige v 3 metrih globine in springo pod pravim kotom dobro privezana. Le pasarela se sprehaja malo levo in malo desno, pa jo je potrebno dvigniti nad pomolske bitve.

Sicer sva pa ne najlepši dan drugače izkoristila in sva oba cel dan delala. Vsak v svoji pisarni. Zvečer greva še na pijačko v bližnjo kavarno z netom in posledično sprazniti akumulator na notesniku za razno razne uploade, ki sem jih pripravil preko dneva. Ura je deset zvečer, ko končava. Pred spanjem popije Vesna kozarček likerja z Marie Galante (rum s kokosom) in jaz en bambus.

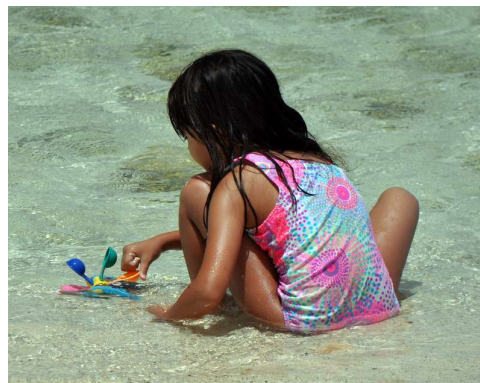
tale resort pa čisto nič ne paše na ta otok ...

takole se je včeraj en tip kar vsedel zraven Toneta; itak, da je bil tip totalno zakajen; on bi čuval najin avto

pravi naravni mirni bazeni za koralnim grebenom

...kjer se mala kolumbijka lepo igra

...tudi mi smo v mladih letih takole zakopavali en drugega ...

pri potopljeni ladji je ogromno kopalcev

na poti po otoku

na cestah so predvsem motorji; v veliki manjšini avtomobili, ki pa za tako majhen otok sploh niso potrebni

13. julij 2012, petek

Isla San Andres

Petek, trinajstega. Takoj na net. Malo čez devet sva pred našim internetnim kafičem in - si zlomiva roki na kljuki. Poleg sedita fant in punca in razložita, da šefe še spi. In kje spi. In gre Vesna do njega. Ampak. Zmečkanega obraza in zabuhlih oči ji razloži, da se danes lokal odpira pač ob desetih. Še dobro, da ne razloži da se danes odpira manjana. Pa greva v lov za drugim, saj jih mora biti veliko v mestu. Res jih je, vendar, ali (a) nimajo wifija ali (b) so še zaprti. Ah, ja. Po krepki uri sva končno nazaj in naslednji dve uri delava. In klepetava po telefonu. Skype out dela povsem v redu in klici po slovenski tarifi so zelo dobrodošli.

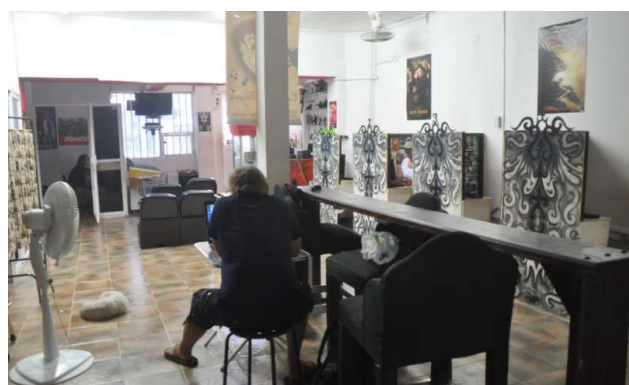
Popoldan pošlhtava še nekaj malenkost na barki, narediva dva malo večja šopinga hrane, počakava agenta, da naredimo zarpe za Panamo in plačava marino. In na sidro. Cena marine sicer ni pretirano visoka, ni pa resnega razloga, da bi jo plačevala še naprej. Stalnih skokov do internetnega kafiča ne potrebujeva in nama torej prav nič ne manjka na sidru. Še posebej, ker imava frišno meso in zunaj lahko zakuriva roštilj...

Gardenia vsepovsod...tudi v Kolumbiji

mestna plaža

najin cyber cafe v katerem sva preživela večino tedna

reg.tablica tega otoka

joj no, a spet roštilj kuriti :)

14. julij 2012, sobota

Isla San Andres

Noč je bila mirna, pa zato nič bolj hladna. Veter, ki mi je v marini v zadnjo kabino pihal skozi bočno okno in (še posebej) od ventilatorja, tukaj ne vleče. Barka je lepo postavljena v veter in v zadnji kabini vlada zatišje. Hic!

Preko dneva nekaj malega popravim na barki, dokončam službene stvari in napišem maile, ter pijem žlobundro. Na piksni lepo piše Pola Cola, torej pol kola. Vesna je to kupila včeraj, da me razveseli z do sedaj meni še nepoznano vrsto piva. Piksne so bile na stalažah skupaj s pivom. Logično je, da je to pivo, pove. Ni pa pomislila na znano dejstvo: pričaj-srpski-i-razume-te-celi-svet. Če bi prebrala po srbsko (ok, v latinici, a ipak), bi točno vedela, kaj to je. Pola Cola. Ali po naše radler, pivo in cola.

Sicer pa več ali manj bereva knjige o Kostariki, Panami in Ekvadorju. In se čudiva ekvadorskim cenam! Samo, da vplujeva na celinski del, naju stane dobrih 400 dolarjev, na Galapagos pa še dodatnih 800. Halo!? Moram te cifre malo preveriti, res se mi zdijo precej previsoke. In kot razumem, je to samo vstopna taksa, ostali stroški šele sledijo! Pa saj vendar nismo

na Hrvaškem. Bova tudi tu plula mimo, kot sva plula na Jadranu? Hmm...

Proti večeru greva na pot. Veter naj bi bil prvi del poti v redu, potem se bo obračal vse bolj proti krmi in pešal. Zadnji del pa vse kaže na brenčanje motorja. Tudi z domorodci sva se pogovarjala in vsi nama napovedujejo približno tako. No, dajmo se presenetiti, čeprav upanja ni veliko.

na majhnem atolu se tudi pijača dobi

pa na drugem otočku, ki je na reefu tudi ...oba pa prehodiš v treh minutah

takole pa na daleč zgleda Isla San Andreshoteli!!!!

komaj se zbašejo vsi turisti na tale otoček

snorklerji v vrsti

bi imel kak tak otoček ?

takole so se peljali mimo nas

kupila sem pivo, dobila sem ga samo pol :)

Karibi 2012

Colombia - Panama

15. julij 2012, nedelja

Isla San Andres - Bocas del Toro

Prehitra sva. Spet. Namesto v ponedeljek zjutraj, nama mašina napoveduje pristanek v nedeljo ponoči. Vetrja je 4-5 Bf, polkrma in Male ne uspeš zabremzati pod 7-8 vozlov. Niti s skrajšanimi jadrmi ne. Ponoči imava nevihte in vse okoli se bliska, je pa to daleč in do naju niti grmenje ne pride. Dež pa! Ogromno dežja. Tudi jutro je še tako. Nekaj sonca, nekaj dežja. In idealen veter. Do srede dopoldneva in do preplutih 120 milj. Precej več, kot sem računal in je bilo razbrati iz vremenske napovedi in pripovedovanja lokalcev. Očitno bova prisiljena v Bocas del Toro vpluti ponoči. Nastavim si nekaj way pointov iz alternativnega vira in računam na uspešen slalom med koralnimi grebeni. Spet bo to instrumentalni pristanek v temni noči brez lune. Ma, bo že nekako.

Ampak, vsega lepega je enkrat konec. Kot je nekdo nekoč zapeel: A kind of magic! Veter, ki je bil vse od Gibraltarja vedno z vzhoda, se na petih miljah spremeni. Zavrti se iz 4-5 Bf NE preko 4 Bf S in nato 3 Bf SW ter konča na 2 Bf W in celo malo sili na NW. In tako ostane. Pika. Na razdalji petih milj! Veter, ki nas je spremljal dobrih 9 mesecev in ki je bil tako zanesljiv, da do nastopa sezone orkanov skoraj nisem preverjal napovedi, nas je zapustil v roku dobre ure. Poslovil se je v obliki mogočne nevihte. In ni ga več. Puf! Milni mehurček. Azorski anticiklon in njegove posledice sežejo le do sem. Naprej ne morejo. Tukaj kraljuje Panamska depresija. In bonace. Čas, da se počasi privadiva na Pacifik in prečenje pasu tišin, zloglasnih doldrumsov. Zloglasnih za ladje na jadra. Mi, upam, bomo lahko malo čarali in delali elektriko in vodo.

Rezultat vsega tega dogajanja skupaj je torej polnjenje baterij. Elektrike bova očitno imela kolikor si je zaželela. Le nafte bo vsak dan manj. No, za 1300 milj, ki sva jih preplula iz Puerto Rica, je, razen za elektriko in pristajanje, nisva potrebovala nič. Ni bilo slabo!

paradižnik? hm, tako je pisalo na računu, vendar je samo po videzu pelati, po okusu pa marakuja

Karibi 2012

Panama

16. julij 2012, ponedeljek

Bocas del Toro

Najprej spijsava kavico, potem se urediva in odsidrava. Namenjena sva na pomol pred kapitanijo, da začneva urejati vstopne formalnosti v Panamo. Baje trajajo 5 ur v skupno dveh dneh. In tukaj, v Bocas del Toro, so brez agenta še posebej dolgotrajne. Tako berem na noonsite (ki mu sicer prav hudo ne zaupam, je pa to vsekakor ena izmed informacij). Kakorkoli, premakneva se proti pomolu, za katerega se hitro izkaže, da ga ni. Nekoč je morda celo bil, vsaj po ostankih sodeč, sedaj ga pa definitivno ni. In nazaj na sidro in v dingija in na obalo. Še pred tem se dodobra našemim. Spravim se v (jadralne) čevlje, dolge hlače in srajco. Hmmm.

No, na obali mi prikorakajo nasproti štirje možakarji z bedži okoli vratu. Ou-ju-ar-from-d-bout-vit-kju-flag? Ja, to sem jaz. Se mi vidi, da sem našemljen, ni težko uganiti kam spadam. No, pa na levo krug, oni pridejo na barko. Tudi prav. In ob desetih (kot sem najavil preko neta moj ETA že pred dnevi še iz Kolumbije) so oni na Mali. Samo po sebi se jim zdi umevno, da imamo 4 (z besedo: štiri) fotokopije potnih listov, vpisnega lista za barko in zarpe iz Kolumbije. In ko vse to po srečnem naključju in nekaj tudi s čaranjem s kopircem imajo, poštempljajo potni list in hočejo še kopijo njihovega štemplja. In nato spenjač, da vse te silne papirje spnejo skupaj. In vse skupaj se jim zdi povsem normalno. Očitno je tipična jadrnica opremljena z jadri in fotokopircem. In spenjačem. In očitno je tudi to, da imamo na barki keš za plačilo. In pivo. Ok, vsaj to zadnje je normalno. Ju-normali-drink-bir-on-bord-du-ju? Me pobara imigracionist. Jes-ju-vont-uan? nekako le razumem namig. Šur! mi ne da niti pomisliti na kaj drugega, kot da sežem v hladilnik. Ampak oni so štirje, jasno in samo en si privošči kokakolo, ostali pijejo pivo. In ni vsako pivo dovolj dobro za njih. Ajneken? Eni-ader-bir? In mojster za rožice samoiniciativno pogleda v hladilnik in zmagoslavno potegne ven piksno Buda. Še dobro, da si ni kokakolist zaželel pepsi, potem bi bil pa v težavah. No, je pa zato še z nekaj vprašanji z moje strani, vse skupaj opravljeno v desetih minutah. No skoraj vse. Po plovno dovoljenje moram pa s kapitanom na obalo. Sicer ne vem, zakaj, ampak tako mi je bilo ukazano. Če je vse ostale papirje lahko pripravil tukaj, bi pa še plovno dovoljenje. Ampak, ni kaj, grem. In počakam minutko in plačam in sem prost. Drobiž imam pripravljen in zgleda mi, da so kar malo nejevoljni zaradi tega. Za vračilo itak niso imeli. Kakorkoli, vstopnica v državo me je stala natanko 328 dolarjev skupaj s pravico bivanja v Panami za šest mesecev in plovnim dovoljenjem za eno leto. Logika? No, mogoče pa seštevajo veljavnosti viz posameznih članov posadke, da dobijo čas plovnega dovoljenja. Kdo ve? Obupno drago je, vendar glede na to, koliko otokov ima Panama, je to le čisto majhni del cene (na otok) v primerjavi s Hrvaško. Ali Puerto Ricom.

Iz maškaradne obleke v običajno. V sprano majico in kratke hlače, torej. In japanke! In via marinski kafič. Preden sploh karkoli lahko naročim, mi v oči pade zastava. Naša! Ok, bivša naša. Stara Jugoslovanska zastava visi pod stropom. In sploh ne zgleda stara. Ni še obšlesana, ne more viseti dlje kot nekaj mesecev. Jasno, da jih takoj pobaram, od kod jo imajo. Pa mi ne vedo povedati. Škoda. Ok, življenje teče dalje, Juge ni več. Nazaj v realnost. Vesna preveri možnost priveza, jaz pa ceno piva. Spotoma še malo počvekam in dobim nekaj koristnih informacij. Privez je po 25 evrov, pivo pa - en evro za flašo na dobri lokaciji. To je ceneje, kot oni moj Heineken iz trgovine na Sint Maartenu! Kar v vodni taksi in v mesto. To je potrebno preveriti. Dvakrat jeva, obakrat morsko hrano v dobrih restavracijah in dobro sva napokana, cena vsega skupaj je pa polovična ceni kitajskega fast fooda v Ljubljani. Skupaj s koktajli po nekaj evrov.

Še v šoping denarja in SIM kartice. Denar je popolnoma nov, direkt iz tiskarne. No, za vsak slučaj preverim vsaj serijske številke. Te se med seboj razlikujejo, kaj drugega pa na ameriških dolarjih (nacionalna valuta v Panami) niti ne znam preveriti. SIM dobiva v drugem poskusu. Pri Digicelu nama kitajska teta ne zna ali noče nič razložiti v angleščini, midva pa ne kupiti nekaj, kar ne veva, če sploh dela. Movistar je nekaj drugega. Vse se da pomeniti z mlado in čedno črno punco in rezultat je neverjeten. Spet bova lahko živela kot nekoč v Evropski Uniji. Internet povsod! 3G ali 3,5G, po novem imenovan 4G. 13 evrov za 1 GB pa se mi tudi ne zdi pretirana številka. Le 1 GB pri nama ne traja prav dolgo...

Ne mine deset minut, ko sva nazaj na Mali, že privesla sosed. Čuden tič. Pri svojih 46 letih potuje naokoli po Srednji Ameriki z barko dolgo 22 čevljev. Barko brez resnih zaprtih prostorov, brez kopalnice in brez kuhinje. In jasno, brez motorja. Namesto, da bi se sidral, jo kar na obalo zvleče, še pove. Vsak val, ki je višji od deset centimetrov, mu je nevaren, da se mu prelije preko roba. In to počne že dobro leto. Povabim ga na pivo in potem malo klepetamo. Razjasnimo skrivnost cene vstopnice v državo. Danes računajo over time. Zato je nekaj deset dolarjev dražje, kot običajno. Ampak, se spuntam, saj sva preverila v Lonely Planetu in danes je čisto običajni delovni dan. Ja, je, seveda. Generalno. Ampak ta provinca ima pa svoj provincialni praznik, ki (spet jasno) velja samo za državne uradnike. Ah, ja... Na podobno finto sva padla z Darkom na Montserratu. No, on je pravzaprav prišel povedat, da je tukaj komuna, in da se vsak dan zjutraj slišijo na kanalu 68. In naju je pozval, da se pridruživa. Prejšnji teden so nekoga oropali (to zgodbo sva slišala danes že večkrat in sigurno bo kmalu na noonsite). Če vidiva karkoli sumljivega, naj takoj javiva. Mogoče bo zgledalo, da sva nekomunikativna, samo take reči se mi pa res ne ljubi poslušat. In to v kateri oštariji bo danes srečanje ob pivu in kakšne kolače bo spekla ta-in-ta mama, tudi ne. Če bi tukaj ostala dalj časa, morda. Tako sva pa le turista - u prolazu.

reg.tablica Bocas del Toro

vsaka hiša ima visečo mrežo

mostiščarji

strehe so vse pločevinaste

Tone na juriš po plovno dovoljenje

v marini blizu mesta je obešena jugoslovanska ex zastava

sestrice v drevaku

smerokaz sredi mesta Bocas del Toro

eden izmed hotelčkov v mestu

vsak si po svoje služi dolarčke

očitno je bil Digicel glavni sponzor uličnih tabel

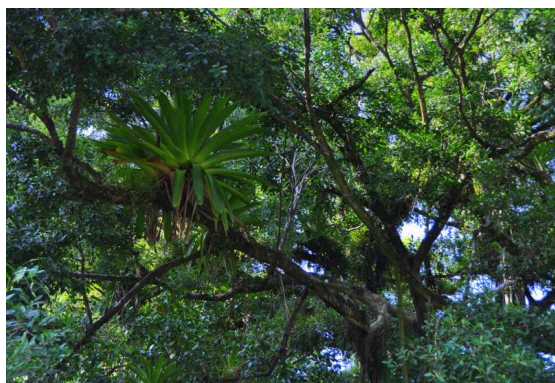
tudi tukaj ga čislajo....

17. julij 2012, torek

Bocas del Toro - Bastimentos

Nihče naju ni oropal. Danes. Kaj prinese jutrišnja noč, bomo videli jutri. Pravzaprav se ne dogaja nič. Cel dan delava, Vesna dedevedira, jaz pucam maile in odgovarjam na telefone. Kaj so danes vsi prišli z dopustov? Opoldne se prestaviva v sosednji zaliv, dve milji stran. Upava, da bo malo več mira. Samo. Sidro se noče dvigniti. In, jaz, zaverovanec v tehniko, stisnem daljinec. Rezultat? Pregori varovalka. Ok, to je bilo pričakovati. Samo. Pregori klasična varovalka, tista, ki jo je potrebno zamenjat, ne ona supermoderna (in draga), ki naj bi v takih primerih poskrbela za preprečitev škode. Preden to popravim, mine nekaj časa. Razšraufati moram pol salona. Sem dal varovalke na tak konec, da so čim manj napoti. Itak ne bodo nikoli pregorele. Hic! In ko popravim, sva še vedno sidrana za skalo ali koralo. Kaj vem kaj je deset metrov pod nama. Na sonarju ni bilo nič videti, očitno se je veriga zapletla v nekaj kar je bilo izven področja, ki sem ga presondiral ob sidranju. Veter tukaj vrti, ni iz konstantne smeri, kot smo bili navajeni do sedaj. Kakorkoli, po nekaj čaranja sva le prosta in lahko izplujeva. Vsi nama mahajo in eden celo zakliče slovenia-lubiana-io-italia. Lepo, samo zakaj imaš pa potem francosko zastavo, si mislim.

Tudi popoldne mine v delu. Če bova delala s takim tempom, bo šla 1GB kvota že danes! Se vidi, da sva bila zadnje čase internetno podhranjena...

sredi mesta park z gostimi krošnjami

registrska tablica na kolesu?

tukaj je glavni Balboa pivo ... tako se imenuje tudi njihova valuta, čeprav šustijo pa bolj US dolarji

to se kar sredi ceste pogovarjajo ... :)

prijadral s takole barčico iz mexica ...

tudi tukaj take hišice....ne samo na pacifiku

mami, kje pa so varnostni pasovi ?

obala Bastimentos

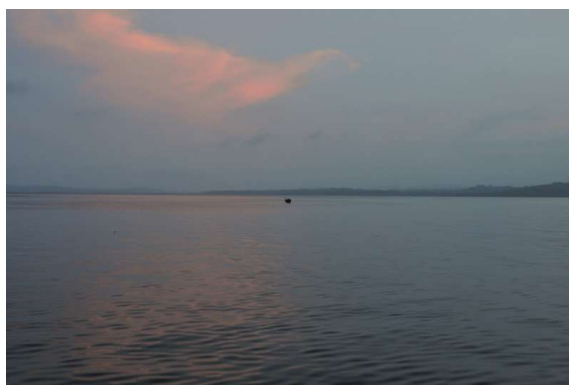
barvajo pa zelo zelo radi in odkrito povedano tudi poživijo okolje

...bujno zelenje, večina hiš delno v morju postavljene

tale ima pa malce večji drevak

zaradi vlage ni pravega sončnega zahoda....je pa morje kot olje ...

18. julij 2012, sreda

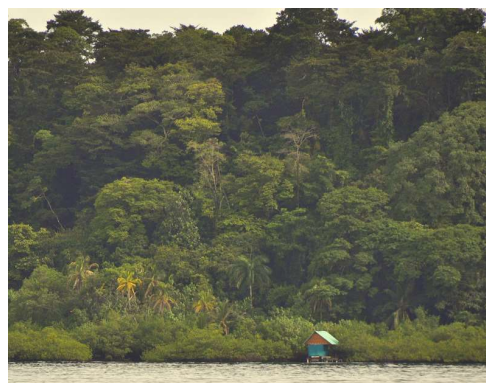
Bastimentos - Red Frog

Celo jutro dežuje. Vmes je še ena posebej izdatna nevihta. In grmi in bliska. Nasploh so tale grmenja, ki jih nismo srečali skoraj nikjer do sedaj, na tem koncu povsem normalna. Vse dni in noči, odkar sva v Panami, je tako. Stalno se nekje bliska, če ne blizu pa daleč in se na nebu vidi le odsev. Kakorkoli, vreme je primerno za delo in tak je tudi dan. Itak pa na obali ne vidim nobenega lokala, kjer bi lahko pustil dingija. Same hiše, ki so pravzaprav zgrajene nad morjem, saj se tipično z eno stranjo naslanjajo na obalo, ostalo je pa na kolih nad morjem. Z lastnim privezom. Kar je pravzaprav logično. Na otoku ni cest in ni avtomobilov. Vsi živijo ob morju in edino prevozno sredstvo tukaj je čoln. Glede na mirno vodo, ki precej bolj spominja na jezero, kot na morje, je to tudi razumljivo. Stare indijanske kanuje so sicer zamenjale piroge z (močnimi) motorji, način življenja, pa se mi zdi, se od Kolumba dalje ni kaj bistveno spremenil. Zanimiv je pogled na te (srečne) ljudi. Indijanka, na primer, pelje otroke naokoli v kanuju, katerega rob je le nekaj centimetrov nad vodo in spotoma občasno s posodico meče vodo iz čolna. Nobenih varnostnih pasov in čelad. In internetnih čvekarn o zdravi prehrani otrok. In logopedskih igrak. In... Če tako pomislim, je edini logični sklep, da je življenje tukaj neprimerno bolj zdravo in varno, kot v naši ljubi Deželici.

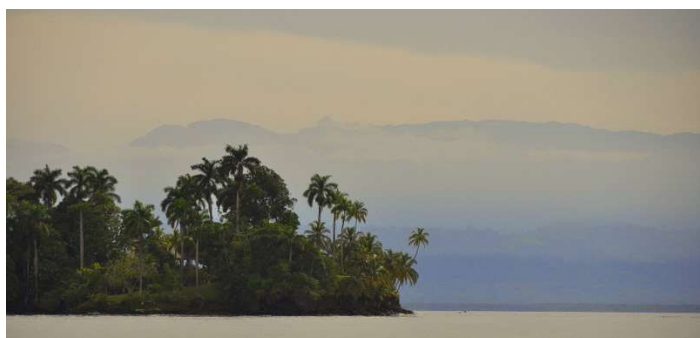
Popoldan se končno prestaviva, ne da bi stopila na kopno. Tudi, če najdeva javni pomol in priplujeva suha, bo pot okoli po otoku polna luž in po taki poti se nama ravno ne hodi. Greva do marine Red Frog, nekaj milj naprej v zaliv mimo nešteti otokov z mangrovami. Tam se sidrava tako, da bova jutri lahko zdingirala do marine in potem preko otoka na ogled endemičnih rdečih žab. Sigurno nategunac, ampak probati je potrebno, da si kasneje ne bi kaj očitala. V ozadju pristinski tropski deževni gozd. V vseh pogledih deževni. Hic! Meni je to prečudovito. Nekateri plujejo po Amazoniji, da doživijo nekaj podobnega, kar je tukaj dosegljivo kar z morja. V bistvu se nahajamo v (zelo zaščitenem in zaprtem) morskem zalivu, čeprav je okolica povsem jezerska. No, nekaj doda tudi veter, ki ga ni. Večinoma je 0 Bf, občasno 1 Bf. Edino ob včerajšnji nevihti sva imela pol ure 2 Bf. In vala 5 cm. Dobra sidrišča so povsod in ne glede, da sva tukaj srečala 10 ali 20 jadrnic, je prostora za sidranje neskončno. Če bi nas bilo nekaj (deset) tisoč, bi še vedno vsak lahko našel svoj košček morja pod soncem. Ok, pod dežjem. Nikakor pa si ne morem predstavljati, kako bi potem zgledalo na obali. No, Bastimentos je itak zaščiten kot naravni rezervat in vse komercialne aktivnosti so prepovedane. No, otežkočene, smo vseeno v Panami.

hja...takole je to...dež ...

ribiška koča ?

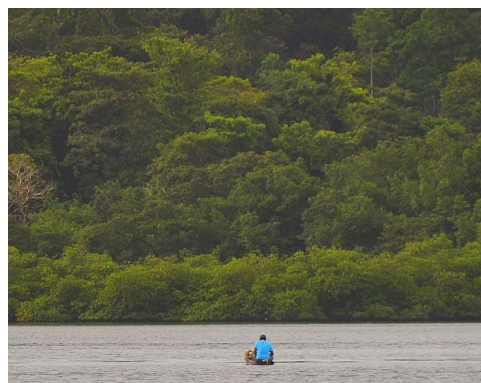
zaradi vlage je slaba vidljivost..

isti stil gradnje na Bastimentosu

džungle v ozadju...

ta ribič pa kot bi sedel v morju

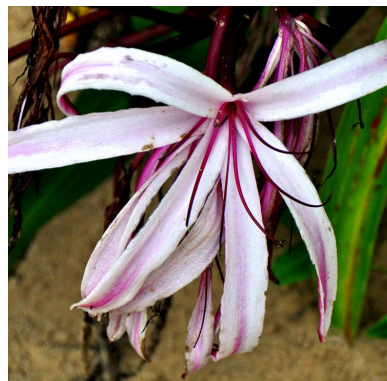
in skozi težke oblake se sonce trudi in trudi priti skozia mu ne uspe

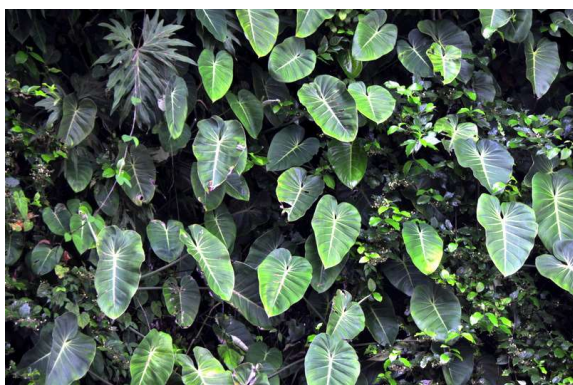
toliko nas je blizu marine sidranih

mangrove so zelo zelo blizu

cvetijo pa tudi lepe rožice...

tukaj fikusi rastejo kot zmešani ...

...pa še ena cvetlica...

19. julij 2012, četrtek

Red Frog

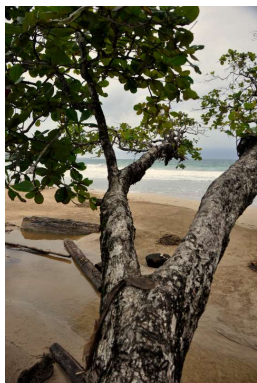
Noč je bila temna, kot v rogu. Luči ni, zvezd pa tudi ne. Oblačno in deževno. In povsem mirna, brez sapice. In, zanimivo, brez komarjev. Očitno smo le toliko od obale, da do nas ne pridejo. Pravzaprav nimava nikjer tukaj težav s komarji, dokler sva na barki. Na kopnem pa je mosquito repellent zelo dobrodošla iznajdba, jasno.

Takole, ko klepetam z ljudmi, jih je kar nekaj, ki plujejo naokoli in delajo. Samo tukaj sem srečal dva Američana, vsakega v svoji marini. Marin je, kot bi jih naklel. Štiri sem že videl, pa sem šele čisto en majhen del preplul. Živita na barki in ker sta spretna, si za življenje plačujeta z nekaj dela. Glede na to, koliko in kje sem ju videl, se ravno ne pretegneta, ampak ekonomija očitno špila. Eden me je celo shecal, da sem šel v resortno marino na otoku Bestimenos. Ime je kar obetavno: Rainforest Resort and Marina. Nobel zadeva sicer, ampak vse ostalo pa strašno po mojem okusu. Na remote otoku sredi džungle. Ampak, res sredi džungle! Nekaj takega sem iskal skoraj brez uspeha vse od Tobaga sem. Odštekano dobro tudi za take malo bolj razvane turiste. No, saj v tem deževnem pragozdu so skrite luksuzne vile, del resorta, vsaka s svojim bazenom, velikosti poštene slovenske hiše (v več štukov) in to so kao cottages. Hmmm... Samo, plaža je pa kljub vsemu skoraj privatna. Vsaj en del, kjer ni kafiča. Mislim, da nas ni sto turistov na celotnem otoku. Dva potencialna kopalca sta se sprehajala po njej, pa jo je vsaj kilometer. Kilometer karibske bele mivke. Ona dva in midva smo bili vsi, kar nas je bilo takrat tam doli na plaži, primerkov vrste homo turistikus. Sicer je pa vse skupaj najstarejši narodni park na tem koncu sveta. Naravni rezervat za želve in žabe. In ptice. Papige se podijo po krošnjah. Pred nekaj dnevi smo jedli skupaj s kolibriji, sedaj s papigami. Fino.

Kakorkoli, v marino bi šla, da nafilava vodo in baterije in predvsem, da si malo cote opereva. Nisva jih prala že od Jamajke sem in sva oddingirala, da se pozanimava, če imajo laundry. Ampak, marina je privatna, del večjega resortnega kompleksa. Marinski ponton je ograjen in je samo za goste. Pa sem pobaral dockmajstra, če naju spustijo na pir skozi njihovo kapijo (ker ponton je bil kot nalašč za dingija parkirat). Pa smo malo klepetali in me pobara, če ne bi morda prišel v marino. Ma, sem rekel, za kakšen dan pa mogoče res. Hej, to se ti splača, pravi, prva dva dni je gratis. Torej grem za gratis obdobje v marino, potem pa nazaj na sidro. I tako pet, šest puta... Ok, bomo videli, kako se bo stvar nadaljevala, začetek je obetaven. Pa so mi že kar za cel mesec ponujali privez. List price je okoli 10 evrov na dan, samo se bomo zmenili za popust, vsakemu damo popust, je še dodala teta na recepciji. Kakorkoli, lokacija je lepa in meni odštekana. Je sredi ničesar in vodni taksi do mesta vozi deset minut. Od jutra do poznega večera. Non stop. Povratna karta stane slabih šest evrov. In enkrat dnevno je povratna vožnja gratis, za šoping - to časti marina. Tudi prva dva dni... Sicer je pa to resort

in so cene višje kot sicer. Pivo je po 1,2 evra, rum punch po dva ter porcija hrane (ne ravno za prehvalit, taka narejena za Američane) med tri in sedem evrov. Ampak, midva imava rešitev v lokalni kuhinji. Čeprav ne morem kuriti roštilja na barki, to še ne pomeni, da ga ne morem v marinirani. Pontoni so na nekaj delih razširjeni in na teh dodatkih so postavljene mize, klopi in stoli. In - roštilj! Bravo Red Frog Marina! Bravo Panama! Izvedbe roštiljev so za vse okuse. So taki, ki jih prodaja Olfi in taki, ki jih uporablja Rajko...

Je pa to deževni gozd! Panama je deževna. Dopoldan zato izkoristiva za sprehod po otoku, ko kaže, da bo vreme zdržalo. Proti koncu se sicer ozirava v nebo in jo popihava na barko, pa ne bi bilo potrebno. Spustila sva ogled rdečih žabic, endemične vrste na tem otoku. Ah, ni panike, manjana. Baje samo malo v džunglo zaviješ in jih vidiš vse polno. Bomo preverili. Zato pa danes zvečer v miru delava, proti večeru se je vendarle spet usulo in prijetno ohladilo.

kot noge...plaža na Bastimentosu

senčniki (bolj bi potrebovali dežnike) in vse ostalo kar spada na plažo...

morje je bolj primerno za deskarje

..ni se za hecatí na teh valovih ...

že ni bil priden, pa ga je kar zakopala :)

v tem velikem stvoru so se pa sigurno alieni pripeljali ...

turtle beach brez želv ...verjetno ponoči pridejo..

le kje je palma našla ta košček zemlje na skali

vrtnar skrbi, da so rožice okoli vil urejene

vile na vrhu hriba

k sreči so pustili večino narave na miru na tem otoku

Mala v marini Red frog in na pomolu miza, stoli in plinski roštilj ... šefi v recepciji imajo pa roštilj na oglje !

20. julij 2012, petek

Red Frog

Dopoldan mine za računalnikom. Delava in spotoma naredim še nekaj mailov, ki se vežejo na Malo. Agent me sprašuje kdaj gremo skozi kanal. Manjana, agent, manjana, a se kam mudi? Tukaj vendar ni orkanov. Malo premišljuje, da bi bilo morda pametno barko v Panami dvigniti in pošlihtati antifouling pred izplutjem na Pacifik. Ne vem, kje bo sicer naslednja možnost. Papeete? Ja, če bom moral iti tja, sicer pa Honolulu. Drugo leto. In vmes je najmanj pet tisoč milj. Pet tisoč milj, ki jih je lepo prepluti s čim večjo hitrostjo. Menda ne bom ves čas samo bremzal, kot to počnem zadnje čase.

Vesna se dopoldan pelje brezplačno z vodnim taksijem v mesto v šoping hrane in neta. Za hrano je razumljivo, da jo porabljava, net sem vseeno pričakoval, da bo 1 GB trajal dlje, kot tri dni. Kakorkoli, sedaj sva v marini in lahko koristiva njihov net. Zato se pa Vesna vrne do ušes nasmejana. Pila je čisto pravi in odlični italijanski kapučino! Nisva ga dobila od Italije sem, če me spomin ne vara. In da še z mano deli malo teh malih radosti, potegne iz vreče čisto pravo, hrustljivo in še toplo francosko bagetko. Prvo tako po St. Barthu. Njam!

Popoldan le kaže na malo bolj stabilno vreme in trenutek je primeren za slikanje žabic. Vse skupaj je bilo veni vidi vici. Prideva, žabic, malo večjih od pikapolonice, je kar nekaj in Nikon je v akciji. Spotoma si hočem ogledat še Island Spa. Hmmm... Kar najdeva je malo večja vila z malo večjim bazenom. Kasneje izveva od upravitelja, ki ga srečava med potjo, da je to edina vila, ki se lahko renta po delih, vse ostale se najema v celoti. Lahko, da tudi kaj narobe ocenim, samo meni se zdi, da je povprečna velikost tam nekje okoli 300-400 kvadratnih metrov. največja je še precej večja, najmanjša pa ni manjša od 200 kvadratnih metrov. In gostje so tudi iz Evrope. Trenutno sta zasedeni samo dve hiši, ker je nizka sezona, sicer se pa baje dobro oddajajo. Nama pa spotoma pove, da sigurno srečava med potjo proti marini iguano in lenivca. Za iguano mi je precej vseeno, lenivca pa v naravi še nikoli nisem videl in to bi mi bila zanimiva izkušnja. Na žalost le bi bila. Zavijeva v kafič na plaži in pljuckava do zaprtja. Potem se odpeljeva nazaj skupaj z osebjem z avtom. Lenivec manjana.

Za jutri organizira skupnost kruzerjev v marini izlet na otoček Carenero. Hmmm... To naju le delno zanima. Vendar. Dodatek ponudbe je pa, da se tam peče odojek. Odločitev je lahka in hitra.

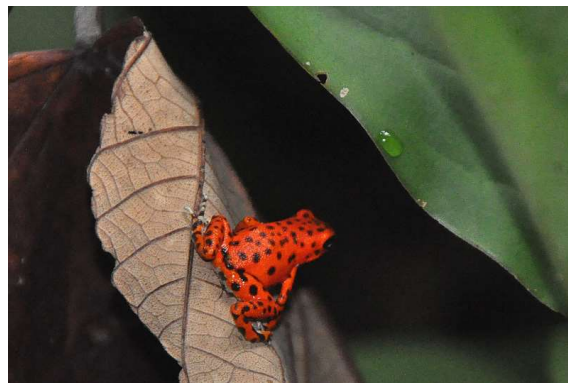
pogled z vrha hriba

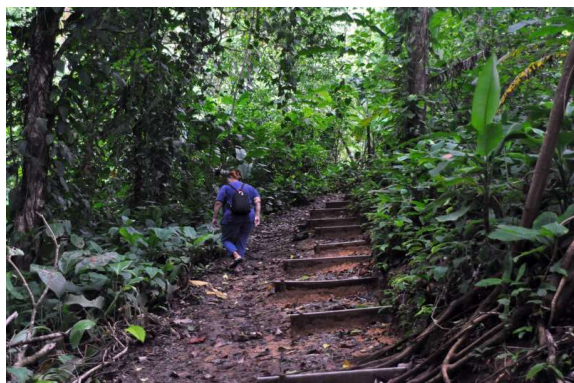
hiša z bazenom na vrhu hriba s pogledom na morje...

rdeče žabice so strupene!

ta tukaj ima tako lepe pike kot pikapolonica

v nacionalnem parku so poti urejene kljub ogromnemu dežju

tukaj se pa lepo vidi, da ima žabica 4 prste

na velikem listu je bila verjetno velika gosenica

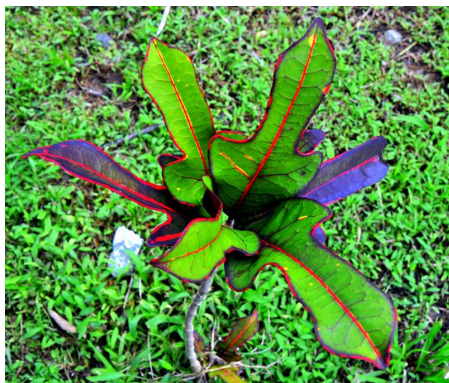
panamski rum

prazna plaža

poslikane stene ... kelner se pripravlja na izvedbo pina colade :)

doma v tegelcu nikoli ni tako lepa kot v naravi

21. julij 2012, sobota

Red Frog - Carenero - Red Frog

Kot po ustaljenem planu, je dopoldne namenjeno delu in popoldne zabavi. Zabava se začne ob pol dveh, ko izplujemo z vodnim taksijem. Plujemo in vse je čisto fino, dokler ni potrebno prečkati kanala med tem jezerskim delom morja in pravim morjem. Tam je val. In veter. Kombinacija je jasna. Z Vesno sva čisto mokra. Večina ostalih jo je bolje odnesla - ker sva prišla zadnja, sva imela jasno najslabše sedeže. No, šofer je imel še slabšega, samo to meni ni ravno v uteho.

Danes je bil lep in sončen dan. Kot nalašč za izlet. Samo. Pujsek je bil nategunac. Vsaj glede na to, kako sem si zadevo predstavljal v moji buči. Res je bil pečen v enem kosu in res je bil cel na voljo za glodanje, vendar pečenju nismo prisostvovali. Hranjenju pač. In moram priznati, da je bil za nekaj razredov boljši, kot oni iz Žimaric. Predvsem je bila porcija brez kosti in masti. Samo najboljše meso. Pohvalno! In pivo je po dolar in rum punch je po dolar. In vse skupaj se dogaja v gostilnici sredi morja, z otokom smo povezani samo s pomolom.

No, ker je show odpadel, imava časa do odhoda dovolj za sprehod po otoku. Takih oštarij, kot naša, je še nekaj in

hotelčkov s hiškami nad morjem tudi. Naletiva na hostel z res odštekano ureditvijo. Vse je, jasno, zgrajeno nad morjem in kafič ima nekaj miz s stoli, nekaj visečih mrež, nekaj gugalnic... In več izrezov v tleh z lestvijo v morje. Bazeni v morju! Sredi birtije! In v to morje lahko skočiš tako, da najprej malo skakutljaš po kanvasu in potem štrbunk. Zanimivo. Tudi cena sobe je zanimiva, 9 evrov. Ni pa zanimiva cena piva, ta je po dva dolarja, dober evro in pol torej! Oderuško! Sva pa na koncu vandranja naletela na prijetno oštarijo (spet sredi morja), kjer so imeli pivo po 75 centov, ali po naše po 60 evrocentov. Za tak denar ga ne dobim niti v Mercatorju. Kakorkoli, one piksne iz Sint Maartena, ki jih hranim v hladilniku na barki, bodo tam ostale še nekaj časa. Je ceneje, da grem na pivo v oštarijo! In Vesna, ki ne pije piva, je na dieti cocktailov. To je razumljivo, če se ve za podatek, da je Pina Colada po dva evra. In to dobra Pina Colada, ustrezno dekorirana in servirana na pravi lokaciji - sredi morja s pogledom na gozd kokosovih palm!

Kar nekaj prehodiva, vse do marine na drugi strani otoka. In hodiva tudi skozi domorodsko vas. Večinoma so Indijanci, nekaj je tudi črnih. Latinotov ne srečava. Hiše se vse na kolih, tudi tiste, ki niso nad morjem. Ali se pripravljajo na globalno segrevanje in dvig morske gladine? Težko verjamem, da tile Indijanci tukaj razmišljajo tako daljnosežno. Sploh pa da tako daljnosežno investirajo. Verjetno je razlog precej bolj tuzemski - vlaga. Ni pa tale vas primer najbolj čistega naselja, čeprav neke vrste kanalizacijo imajo, vendar jim to kaj dosti ne pomaga, ker potem sredi vasi na dvorišču gojijo prašiče in kure. Hmmm... kje sem to že videl? Na deželi v Deželici? Ja, približno tako umazano imajo, kot na kaki bolj zapuščeni slovenski kmetiji.

In ker je bilo vse tako zanimivo, sva zamudila odhod. Ok, nisva ga zamudila, celo četrto ure prej sva se vrnila, pa nikogar več ni bilo tam. Jasno, ene in iste oštarije so se naveličali in so naredili predčasen umik v marino. Očitno ta škvadra ene in iste marine le ni tako hitro naveličana. Pa ni problema, oštir pokliče in pride taksi nazaj po naju. Sedaj lahko izbirava sedeže in vsaj vrneva se suha. Še bolje!

pelikan pred oštarijo lepo pozira

otroci se na majhnem reefu učijo surfati, pelikani pa lovijo ribe

po mokri vožnji se prileže pivo

pujs, ki smo ga jedli, je bil pravi

znotraj otoka so hišice in mali hotelčki

dobro, da so napisali, da je zasebni ponton in hiša ...

ta pa ima objektiv...

hostel na otoku Carenero

iz gugalnice v morje ali pa pod streho v viseči mreži...

večina hiš je na kolih (ni potrebno kupiti zemlje)

vasica, večinoma indijanci

...pa smeti je tudi kar bilo...

22. julij 2012, nedelja

Red Frog

Nedelja je in danes se naj ne bi delalo. Naj se ne bi. Pri nas je drugače. Midva lepo preživiva dopoldan vsak za svojo mašingo. Treba je izkoristiti elektriko in net. Potem se lotim menjave olja v sail drive. Ko si štimam stvari, neutrudoma tuhtam, da bi našel kak vzrok, da mi tega ne bi bilo potrebno početi. Po naravi sem len, tipičen primerek homo sapiensa. In tuhtam in tuhtam in - stuhtam. Od zadnje menjave je sicer minilo dobrega pol leta in motor je tudi že delal dobrih 300 ur, samo sail drive pa ne. Kar nekaj časa je motor delal le elektriko in vodo. In ko vidim, da tudi olje še nima barve bučnega (niti verjetno po okusu ni tako, nisem preverjal, le menim da je tako), se v trenutku spomnim (od)rešitve. Barka bo (morda) šla iz vode čez nekaj tednov in takrat se olje iz sail drive precej bolje in enostavneje iztoči. Jasno, razlog je tako pomemben, da premaga vse pomisleke. Samo pospravim še vso robo in si, zadovoljen nad svojo neskončno modrostjo, odprem piksno piva.

Popoldan pa na kosilo. Na pontonu se gužvajo taksiji, da ni res. Veliko kopalcev je očitno prišlo na tukajšnjo plažo iz mesteca s taksiji. Meniva, da taksija ne bo problem dobiti. In zavijeva do njih ter mojstra taksista pobarava, če naju pelje v kako oštarijo v Bestimentos Town. Ampak. Zgleda, da ne bo nič iz tega. Šoferdžija kar naenkrat ne zna niti besedice angleško. Jasno, samo dva se mu ne splača voziti, ko jih pa lahko nabaše deset v čoln. Za isto ceno - po osebi. Nima se smisla kregat in mu dopovedovati, kaj si želiva. Bova raje tukaj kaj pojedla. V nama že precej domačem kafiču na plaži. In popila tudi, seveda. Jaz (poceni) pivo in Vesna (drago) agua tonico. No, že pri drugi rundi tudi njo sreča pamet in namesto drage vode raje pije poceni cocktaile.

Nocoj se tudi v marini ne dogaja nič pretresljivega. Družabni ponton, midva sva ga ljubkovalno poimenovala kar "Pomol C", je prazen. Nič se ne peče na roštilju, nihče ne sedi in ne čveka za mizo pod senčnikom. Pravo mrtvilo. Ni kaj, res je nedelja...

kdo ve od kje je priplaval ta kokos.... in nekoč bo palma...

...palme rastejo in živijo kar v morju...

vhod v našo marino

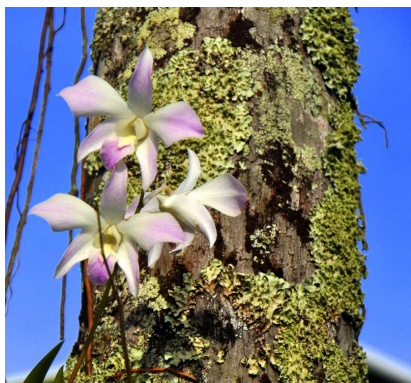
barček na plaži kjer je pivo 1,5 dolarja

odprt bananin cvet

vse imajo ...tudi TV, tukaj očitno ni kabla

orhideja na drevesu

indijančka ...

indijanka

23. julij 2012, ponedeljek

Red Frog - Isla Cristobal - Bocas del Toro

Že tri dni je vreme v redu. Relativno. Ponoči dežuje, dopoldan poneha in potem je do večera sončno. Tudi danes kaže na nekaj podobnega. V dopoldanskem dežju je na sporedu delo, in ob dveh izplujeva. Ena boljših marin, kar se tiče prijaznosti osebja vsekakor. Management osebja je v celoti kruzersko, živijo kar na svojih barkah v marini. Jasno, da oni najbolje razumejo želje in potrebe svojih gostov. Kar se tiče okolice pa - vsaj zame - sploh ni debate. Prva liga! Da o stroških sploh ne govorim. Obljubili so nama dva dni gratis, ko plačujemo, kar naenkrat to ne drži več. Gratis so trije dnevi, ker smo uporabljali njihovo pralnico (in za full service pranja, sušenja in zlaganja plačali 5 evrov!). Nekaj podobnega pred dvema letoma na Siciliji je bilo 130 evrov! Rad bi sicer primerjal še z Izolo, ampak tam kot mi je znano, take usluge itak niti ne nudijo. In kar naenkrat je gratis voda in gratis je tudi elektrika. In gratis je WiFi. To zadnje itak. In to zelo dobro delujejo WiFi. Ko vse to upoštevam, je tole ceneje kot že tako ekstremno poceni guadeloupska marina, pod 10 evrov na dan - za kratek postanek. Na koncu, da je mera polna, nama dajo še nekaj marinskih prospektov, ki naj jih razdeliva potencialnim gostom v Colonu in na prospekt naj napiševa, da so ga dobili od Male in če ga prinesejo v marino, dobiva še ekstra popuste - naslednjič. Sicer nikoli ne reči nikoli več, ampak bojim se, da naju na žalost v te vode ne zanese več. Ali morda

le?

Potem pa skozi kanale med mangrovami. Lepo počasi. Prav počasi! Globine so - ali pa niso. In moram reči, da je bila to ena lepših izkušenj. Povsem mirno morje, bonaca, lepo senčno vreme, motor na tisoč obratih in mimo naju počasi drsijo neskončni labirinti otočkov, poraščenih z mangrovami. Vmes se tu in tam iz bujne vegetacije pojavi kakšna vila, vikendica ali pa kar mini hotelček in občasno srečava Indijanca v drevaku, kako mirno lovi ribe. Ej, moj idol, Črnogorec, kaj si tudi tukaj zasejal svoje korenine? Vse pomorske karte dvojno preverim in primerjam s satelitskimi slikami in napredujem kolikor se le da počasi, pa še tako smo dvakrat bremzali na črto in enkrat odvili, da je vse škripalo pod gumami. Voda je zaradi deževja motna in v globino se ne vidi dobro. In globine so preko deset metrov, potem pa - zid. Zelo je potrebno biti pozoren, sploh ni enostavna plovba. Karte pa tudi držijo bolj tako-tako, torej ne držijo. Na dveh (iz preverjeno različnih virov) sem preveril in na obeh je narisano deset metrov globoko morje. Ampak. Če bi imel samo deset centimetrov daljšo kobilico, bi udaril. Tako sem pa samo po travi podrsal in sonar mi je - verjetno zaradi trave in mulja, ki se je dvignil okoli kobilice - pokazal rekordno plitvih 1,4 metra globine....

Kakorkoli, zapeljeva se v globok in popolnoma zaprt zaliv na otoku Cristobal, obdan z mangrovjem. Globine so okoli deset metrov in za nas bi bil to idealen zaliv. Itak bi bili sami. Samo. Na obali živijo Indijanci in meni se je zdelo, da bi jih mi motili s svojo prisotnostjo. Tak občutek imam in zalivov je toliko, da hmmm... Raje se odpeljeva v naslednjega na sosednji otok. Tu je že ena (nenaseljena) barka in tu res nikogar ne bomo motil - s svojim roštiljem.

ko se voziš med mangrovi imaš občutek kot, da se voziš po finskih jezerih

...nad hribi se dvigujejo oblaki

kar nekaj vikendov je tukaj videti

ribič na jezeru ali morju?

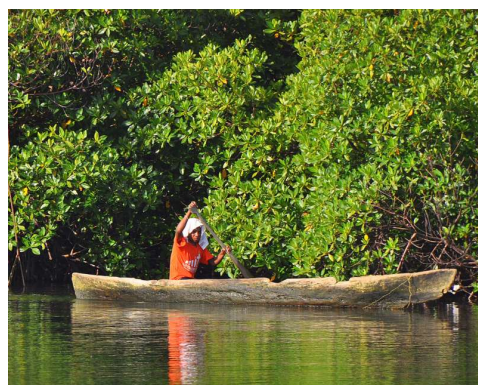
in takole se je naredil majhen kupček mangrove...in kmalu bo cel otok

indijančka na enem izmed teh malih otočkov

med mangrovi se vije cesta

tale ima pa že kar fajn oguljen drevak

te hiške pa oddajajo turistom

ob večernem soncu so še toliko bolj slikovite hiše

bocas na drugi strani otoka

za spremembo večerno sonce....

24. julij 2012, torek

Bocas del Toro

Ponoči je začelo in dopoldan nadaljevalo. Ulivanje. Kljub tendi in sprayhoodu je kokpit čisto moker. Zabavava se s tem, da podstavlja posode in zbirava vodo. Vedro je polno v dobri uri! Res neverjetne količine vode padajo tukaj z neba. Ampak, kot po ustaljenem klišeju zadnjih dni, dež opoldne preneha in preostanek dneva je suh, ne pa najbolj sončen. In v takem vremenu se nama nikamor ne ljubi. Manjana.

Sem pa zato kar nekaj naredil in preveril še cene zastavic. Pri Westmarine jih imajo po slabih 20 dolarjev in jih dostavijo kamor želiš. Do sem vse lepo in prav. Samo. Dostavo računajo pa 130 dolarjev. Hic! In to surfanje naju bo kmalu koštalo potrebe po dokupu nove količine. Drugi GB bo hitro mimo, če nadaljujema s tem tempom.

Jutri ima Ksenija rojstni dan in spomnimo se nanjo do časa, da ji čestitamo. In bili bi sigurno prvi, saj smo jo klicali nekaj po peti popoldan - po našem času. En dan prej. Ker se pa (razumljivo) ni javila, sva lepo odprla flaško koprskega sladkega muškata in si ogledala (butast) holivudski film. In to takega, dolgega, povečanje sva objavila šele malo pred polnočjo.

pogled na vasico z druge strani otoka ... jasno dež uliva, zato slaba vidljivost

uliva in uliva ... menda je deževno obdobje

in v vsaki slabi stvari je potrebno najti nekaj dobrega: v vedra zbiramo vodo ...

...oziroma kar direktno flaširanje

Ksenija vse najboljše!

...in zvečer smo imeli po turobnem dnevu prelep sončni zahod ...

25. julij 2012, sreda

Bocas del Toro

Danes je nov dan. Dežja ni več. Prestaviva se iz dokaj mirnega zaliva pred mesto. Da bo bližje z dingijem do kapitaniije, banke, netnih in ostalih trgovin ter predvsem do oštarije. Luškega kapitana alias port policaja ni. Je šel ravno nekaj pojesti, nama še povedo vedno prijazni in nasmejani Indijanci v uradu. Ni problema, greva še midva natankat gorivo v najine želodce. Na slepo izbereva eno izmed množice oštarij in spet je bil bingo. Ok, cenovno sva usekala precej visoko, recimo na polovične Ljubljanske cene, je bila pa zato hrana zares odlična. Vesna mešano morsko hrano, jaz šrimpe v odlični kreolski omaki.

Po kosilu pa takoj do port policaja. Joj, pa glih zdej ga ni. Nasmejani Indijanec, kdo drugi, nama zaupa to skrivnost. Ni problema, se vrneva. Sledi šoping denarja in z denarjem oborožena v šoping ostalih stvari. Najprej k Movistaru. Tokrat ni prijazne črne punce, ampak samo (prijazen) latino. Latino z verjetno odličnim poznavanjem španščine, in nikakršnim poznavanje zame dveh bolj pomembnih stvari. Robe, ki jo prodaja in angleščine. Že to, da sem mu uspel razložiti, da imam SIM za prenos podatkov in ne za klepet (in da kaj takega pri Movistaru sploh obstoja in za povrh, da je bilo celo kupljeno v njegovi trgovini), je bil vrhunec mojega poznavanja španščine in do skrajnosti izkoriščene vse moje motorične spretnosti. Da bi od njega zvedel, kakšno je trenutno stanje, je bilo itak brez veze računat. Da pa bi mi znal naložiti še en kredit dodatno k obstoječemu pa sploh. Vse, kar je naumil, je bilo, da naj kupim še eno SIM kartico in tja pa potem lahko naloži kredit. Aha?! Dobra ideja. Res dobra ideja! Lepo se mu zahvaliva in naslednji šoping je bil dejansko šoping SIM kartice in enomesečnega podatkovnega paketa. Pri Digicelu...

Pa spet do port policaja. Tokrat nekaj minut preden zapre štarcuno. Tam je, jasno, nasmejani Indijanec in mi, jasno, razloži, da je ravno ta trenutek skočil nekaj nujno ven. Ampak. Ga bo poklical. In ga. In port policaj pride, napiše zarpe, pokasira dolarčke za to njegovo naporno delo in spotoma potarna, kako je danes naporen dan. Koliko stvari je moral narediti. No, ja... Zarpe imava, še nekaj malenkosti si nabaviva in dovolj bo. Sprehod po mestu je vse kaj drugega, kot prijeten. Čeprav danes ni dežja - ali pa morebiti ravno zato. Sonce pripeka v glavo. Ampak, se ne dava, nabaviva frišno meso in pregrešno drage klobasice. Me je premamila trgovina, kjer so imeli vse. Celo svež rožmarin. V teh panamskih vukojebinah! Še na Mediteranu ga težko dobiš, pa je to tipična mediteranska začimba, ne karibska. Kasneje sem videl, da znajo biti klobasice štirikrat, petkrat cenejše. Hmmm...

prav lepo ga je bilo gledati jadрати s tem plovilom

26. julij 2012, četrtek

Bocas del Toro - Cayo Zapatilla 1

Klobasice za zajtrk se izkažejo, kot vredne svojega denarja. Več kot vredne! Prave kranjske klobase. Tako po okusu, kot po izgledu. Redkost v teh krajih, velika redkost. Kot rožmarin. Nazadnje sva jih take dobila na francoskih karibskih otokih. Samo še telefon naredim in ura je deset, ko izplujeva. Telefon ni bil eden in ni trajal minutko. Ko končam, je na računu 70 MB manj. Skype potrebuje za vsako minuto tam okoli en MB. No, ampak ob desetih končno le gremo.

Izplujeva skozi Sumwood Channel, ki vodi iz našega jezera do Cayo Zapatilla. V pilotu lepo piše, da naj nikakor ne poskušam to narediti ob slabi vidljivosti in brez nekoga na kljunu barke s polarizacijskimi očali na nosu. Navionics o tem molči. Unsurveyed. Pa si na plotter vnesem enih deset way pointov, ki jih preslikam iz satelitskih kart, ki so objavljene v pilotu (bravo Eric Bauchaus!) in valjda bo šlo. Šlo je. Se je pa lepo sončno vreme točno in precizno v tem prehodu začasno spremenilo v nevihto. Hic! Kako se že temu reče? Murphy?

Kakorkoli, po živčno ne najbolj prijetni plovbi sva ob enih sidrana pred Cayo Zapatilla. Narodni park. In ranger. In mitnica. In... neskončno lepo in toplo modro morje, prečudovit sončen dan, bela karibska mivka s palmami in ostalim bujnim rastlinjem v ozadju in brhke mladenke, oblečene v topless. Zdingirava se na otok in ga celega obhodi. Okoli in okoli. Na

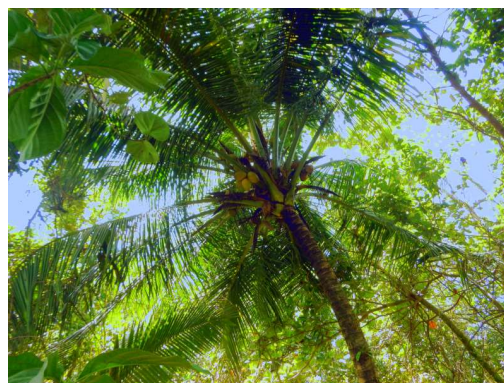
eni strani so dnevni turisti, druga je popolnoma osamljena, pa nič manj lepa (ok, narava ni nič manj lepa, brhke mladenke tam pač ne rastejo). Vse skupaj je podnevi rezervat za turiste, ponoči pa za želve, ki sem romajo polagat svoja jajca. Valov ni veliko niti na eni, niti na drugi strani, vse se dogaja za reefom. Na najini krožni poti je vmes potrebno nekaj korakov narediti tudi skozi gozd. In tu naju čakajo. V manj kot minuti jih faševa vsak po ducat. Pikov. Ma, kaj nimajo komarji sieste, saj smo vendar sredi dneva? Pa še v latino deželi, morali bi spoštovati siesto! Ampak, okolje odtehta vse.

In po dolgem času se spet kopava. Od Španskih deviških otokov sem se sploh še nisva! Jaz sem se spravil v vodo celo z masko, tukaj naj bi bilo dobro snorkljanje. Pa ne vidim ali ne najdem nič. Pa drugič. Manjana. Je pa sprehod in kopanje le pustilo tudi nekaj sledi na nama. Rdečih sledi. Hja, tako je, če celo življenje preživljaš pod tendo...

Po povratku, ki ga jaz opravi s čolničkom, Vesna pa enostavno na barko priplava, dobiva obisk. Diler s travo pripluje do barke kar s hoby catom. Ne, hvala. I ne vračaj se više! Sledi večerna klasika. Roštiljada. Roštilj za finale res prečudovitega dne. Prečudovitega sončnega dne sredi deževnega obdobja.

Mala sidrana pred Cayo Zapatilla (nekateri fotke so narejene z drugim fotičem)

otoček bujno poraščen

osamljena plaža na drugi strani otoka

edini, ki živijo na tem otoku so varuhi narave ...domorodci, indijanci...

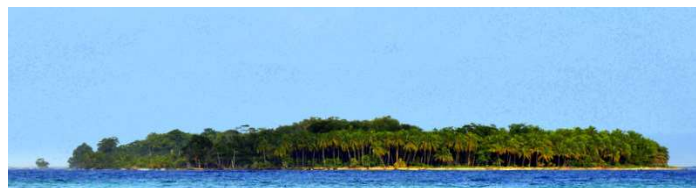
mangrove je bolj malo na tem otočku, je pa mosquitosov kar nekaj ...

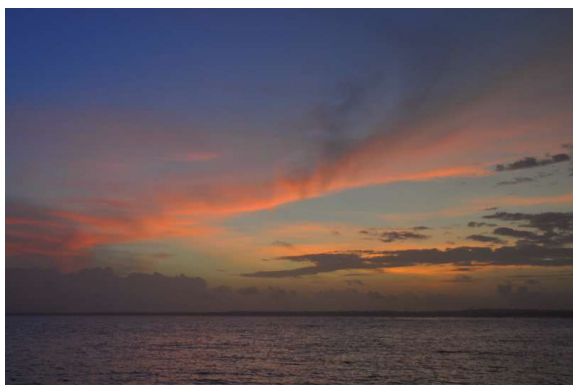
nasproti Zapatile 1 je Zapatilla 2 katero pa turisti ne oblegajo

res lepa drobna mivka, bujno zelenje....

Zapatilla 2

in po lepem sončnem dnevu še lepši sončni zahod.... oh kako malo jih je zadnje čase ...

27. julij 2012, petek

Cayo Zapatilla - Escudo de Veraguas

Nazaj v realnost. Ali bolj precizno, nazaj v deževno dobo. Včerajšnji prečudovit dan je za nami, spet dežuje. Dežuje, z veliko začetnico. Pravzaprav so to res samo nevihte, tokrat tudi z bliskanjem, vendar nevihte s pogostostjo, ki je višja od ena na uro. In vsakič pade toliko dežja, kot v le redki nevihti naših krajev z zmernim podnebjem. Ta kraj sploh ni več tako čarobno lep in bolje je nadaljevati proti Colonu.

Veter je šibak in krmni. Večinoma poje motor, nekaj ur, ko se veter obrne na bočnega, pa prav lepo in mokro jadrava. Če se danes jadra niso oprala, potem ne vem, kdaj se bodo spet! Escudo de Veraguas je otoček, kakih deset milj oddaljen od obale in povsem poraščen. Lep je. Samo, saj bi šla nanj, ko ne bi bilo toliko dežja. Zato pa pridejo do naju domačini z znanjem dveh jezikov, vsaj tako se predstavijo. Večino je v španščini, le dve besedi sta angleški, ten dollars. Možakar, Mauricio po imenu, in njegov sin Mauricio, priveslata v nalivu. Saj začela sta z veslanjem, ko ni padalo, vendar v tistih petih minutah, kolikor sta jih potrebovala do nas ni šans, da se ne usuje. Pa pritroga Mauricio iz svojega drevaka en kup papirjev in izkaznic in za povrh pokaže še na kapo z napisom, da je on pooblaščen pobiralec prostovoljnih prispevkov za

ohranitev kulturne in okoljske dediščine tega otoka. Ker je predstavnik ene izmed dveh družin, ki tukaj živita, se mi zdi da je ta kulturna dediščina, no, hmmm, bolj ali manj zanj. In za drugo družino, zato Vesna lepo pripravi dva bankovca po pet dolarjev. In mu zažuga, da bo ja pošteno razdelil. Sigurno. V zameno dobiva facturo, kdo bi si mislil. No, če drugega ne, ko sta se vrnila vsa premočena, vsaj za čaj bosta imela.

Pa spati, nameravava vstati ponoči, da prispeva v Rio Chagras še podnevi. Ampak, ne traja prav dolgo, veter se obrne in ojača in sva na privetrni strani otoka pri vetru, ki naraste na 5 Bf. Napovedan je bil pa 1-2 Bf! Ni kaj, ven bo treba. Bova pa malo prej prispela. Saj ob tej obali v nevihtni noči tako ne pričakujem ribičev. Bova pa med plovbo spala.

Mala se bori z valovi in dežjem

tako je padalo, da je bila vidljivost skoraj nična, pa vendar ...

...priveslati za 10\$ se je le splačalo, pa čeprav so padale "ušpičene prekle"

otok Escudo de Veraguas je lep a kaj, ko skoraj ves čas samo dežuje in dežuje...

28. julij 2012, sobota

Escudo de Veraguas - Rio Chagres

Malo morgen! Tako naporene plovbe nisva imela še nikoli, razen ko sva iz BVI plula proti Anguilli. Takrat je bilo še huje. Veter imava od zadaj, visok in dolg val z boka in kratek val od spredaj. Za povrhu je še toka do vozela in pol. Kar se hitrosti plovbe tiče na srečo v najino smer, kar s valov tiče pa - a-ja-ja-jaaaah! Morje je popolnoma zmešano, ves čas uliva in okolje osvetljujejo bliski. Na srečo so večinoma nad kopnem in tako daleč od naju, a vendar.

Tudi jutro ni kaj boljše. Dežja sicer ni več, se pa veter obrne v čisto orco. In spet namesto 1-2 Bf ga je med 5 in 6 Bf. In tok je proti vetru! Valovi so strmi, zmešani in visoki. Nekateri presegajo 3 metre. Tak val, za primerjavo, je na severnem Jadranu po nekaj dnevih olujnog juga. Pa naj naši marinski morjeplovci sedaj primerjajo stvari. V njihovi terminologiji so to deset do petnajst metrski valovi. Kakorkoli, motorsailing do ustja Rio Chagres je bil nočna mora, se pa vsaj na koncu poti vreme toliko ustali, da sva pred ustjem v lepem sončnem vremenu.

V pilotu berem, da je edina težka stvar pri Rio Chagres, vplutje. Uf, strinjam se! Med čermi v valu, ki se zaradi plitvejšje vode tu še posebej naredi, je po nekaj deset metrskem prehodu težko pluti. Po satelitski sliki sem si naštimal way pointe (karta itak ni detajlirana) in potem vozil od enega do drugega. In upal, da mi GPS ravno v tem trenutku ne javi oni slavni "Position fix lost"... Potem pa globina. Naj bi bila 3 metre. Tako pilot, na moji karti itak piše 0,5 m. Pa pade na 2 metra. Zoprni občutek. Bo naprej globlje ali plitvejšje? Za mano je itak val in urnebes, nimam se kam pametno umakniti. Na obali

leži jadrnica-wreck, nevzpodbudno. Ustje reke ima dva vozla toka proti notranjosti, plimni tok pač. Težko se bo vrniti, če bom nasedel. Saj razbil načeloma ne bom nič, le obtičal bi lahko v pesku in blatu. In vleko ven plačal kot zmešan. In ta 2m globine traja kar nekaj časa. Nekaj sto metrov je tako, potem pa začne sonar počasi kazati naraščanje globine. V reki potem ni več težav. Nikjer ni globine pod petimi metri, večinoma jo je deset in več.

Tako po napornem dnevu mirno plujeva proti Gatunskemu jezu, jezu, kjer je Rio Chagres zajezen in za njim je Gatunsko jezero. Jezero, ki je pred skoraj sto leti omogočilo plutje ladij skozi Panamski prekop. Dobrih šest milj mine v lepem vremenu in meni neverjetni naravi. Plujem skozi pravi tropski deževni gozd. Z jadrnico. Nisem mislil, da bom to kdaj počel. V Amazoniji morda. Ali Orionocu. Pa sem oboje spustil in je ostalo na to-do listi. Morda pa ne bo več potrebe po tem. Tukaj naokoli je nepredirna džungla, drevesa tik ob reki so visoka po 50 metrov in polna divjih živali. Narodni park, baje. Nisem preveril, le v pilotu sem tako zasledil. Pri gatunskem jezeru se obrneva in kako miljo južneje zasidrava sredi reke.

In sredi tišine. Tišine, ki jo prekinjajo le klici ptic in kriki Godzile. Torej, precej glasni in pogosti kriki opic. Verjetno opic, ne vem, kaj bi lahko bilo drugega. No, lahko je tudi Godzila. Ali pa kakšen stvor iz Jurskega parka. Čudovito. Veliko je tudi ptic, papige spet lepo preletavajo barko v parih. En se za nekaj časa celo naseli na sprednji ograjici. V vodi so verjetno krokodili, Vesna upajoč, da jih vidi, vrže klobaso. Pa se ne zmenijo zanjo, niti eden ni ven pogledal. Sicer pa niti ni čudno, če je še homo potrošnik noče jesti, jo bo pa kakšna bolj pametna vrsta. Sigurno, ja...

Na celi reki sva sama, edina jadrnica. Mimo sta se v celem popoldnevu pripeljala le dva čolna domačih turistov in to je tudi vse od hominidov v tem koncu sveta. Zakuriva roštilj in ko spečeva se usuje. Ornk in zares, da redko tako! Katja I. bi tukaj resnično uživala, to je še vse nekaj drugega kot nevihte na Grenadinih. Ok, to da močno dežuje niti ne bi bilo kaj posebnega, če ne bi bila (varno na suhem) sredi deževnega tropskega gozda. Meni so se izpolnile sanje. Ene, še nekaj jih je. Sredi mogočne nevihte sva, ko strele dobesedno sekajo nekaj sto metrov naokoli in segajo po vrhovih dreves. Sredi dneva se je stemnilo in dežuje kot v filmu strave i užasa. Gledam na okoliški gozd, kako ga zaliva voda izpod neba in uživam. Uživam v igri in zvokih narave. Zvokih, kolikor se jih sploh da slišati sredi tega huronskega bobnenja. In to so zvoki narave. Ok, Godzile, če tako hočeš, Vesna. Popolni užitek pa naredi na koncu še odlična pljučna pečenka, spečena na ladijskem roštilju. In hrustljav krompirček. In flaška čilenca. Roštilj sem tokrat zakuril celo z ogljem, da si ja kdaj ne bom očitaj, da na takem posvečenem mestu kurim z briketi. Rajko bi bil ponosen name, če bi me videl! Olfi malo manj, on prodaja plinske roštilje...

pred vstopom v reko ribiči in ribičinje

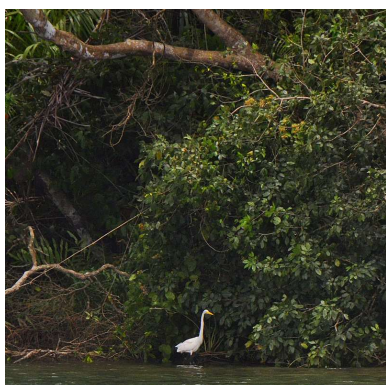
utrdba pred vstopom v reko

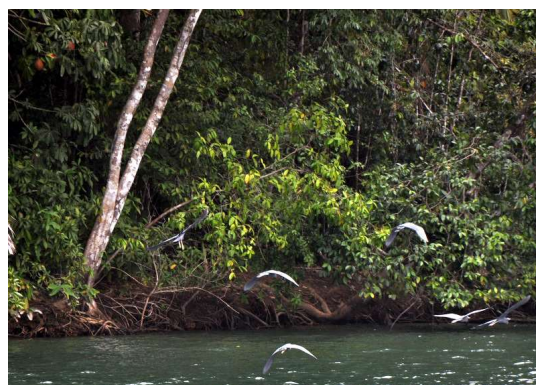
no Mala, gremo še malo po reki se voziti

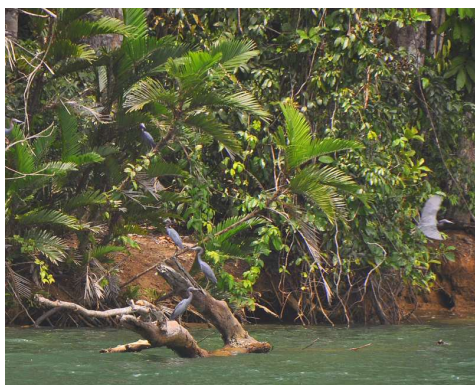
rastlinje je bujno, mogoče malce drugačna vegetacija

..račka ?

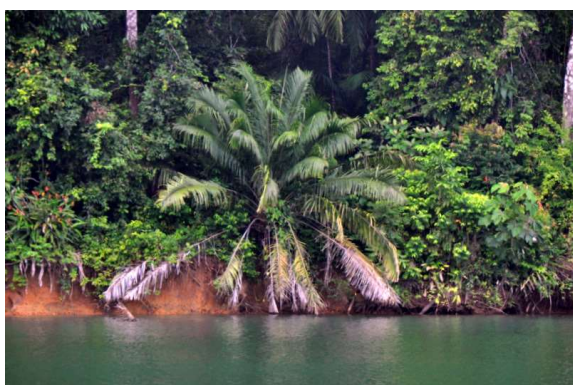
...malce drugačni ptiči...

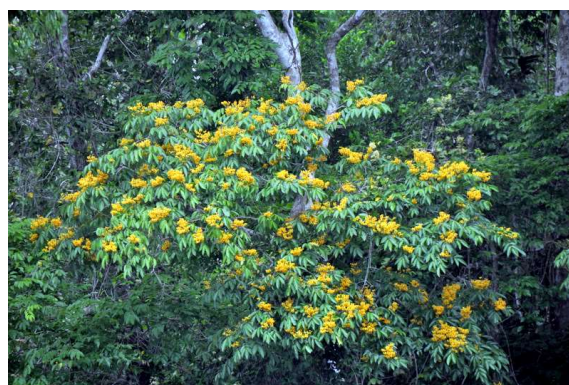
.. barva reke zelena....

...tudi tukaj palme rastejo kar v vodi...

zemlja je ilovnata...malce rdečkasta

tudi cvetoča drevesa se najdejo vmes

takole smo se peljali po reki ...sicer se slabo vidi, pa vendar ...aja, reka ima tudi 30C ..

pa ravno zakurimo roštilj in začne deževati... oh ja

29. julij 2012, nedelja

Rio Chagres

Noč je bila precej bolj mirna, kot je na to kazal večer. Nevihta, resda mogočna, je prišla in tudi odšla. V Gozdu (ja, Gozdu, ne gozdu) je spet zavlada tišina. Tudi Godzila je šla spat. Le ptice se še oglašajo daleč v noč. Sedaj razumem, kaj pomeni besedna zveza torrential rain, ki jo večkrat zasledim v pilotu. In sedaj vem kaj pomeni tropski naliiv v deževnem gozdu. Ja, sedaj vem!

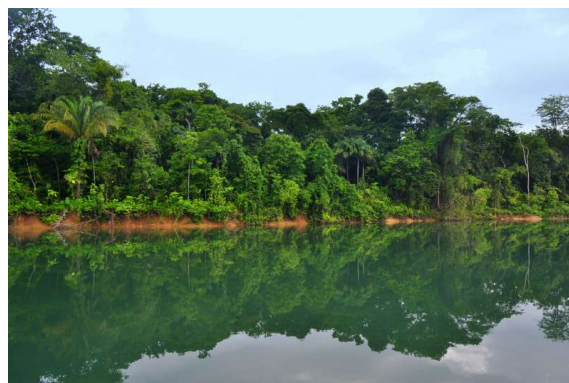
In zvoki džungle mi niso več poznani le iz filmov. Tudi kriki Godzile naju spremljajo še cel današnji dan. Več tropov opic mora biti tukaj. Ali pa jurskih dinozavrov, kaj pa vem. Škoda, da nismo skupaj z Igorjem, tudi njemu bi bilo to všeč. Pa drugič. Upam, da so še kakšni taki odmaknjeni kraji kje na tem našem vse bolj in bolj skokakoliziranem svetu.

Jutro je čudovito sončno in, no ja, začnem z delom. Net dela in net ne dela. Dela tako slabo (verjetno smo ravno na meji pokritosti s signalom), da s težavo sprejmeva in pošljeva nekaj mailov. Za uploade bo potrebno počakati na boljše kraje. Sicer pa - kaj pa naj bi pričakoval sredi te divjine? Je pa zato nedelja primerna za mirno delo. Kar nekaj se ga je nabralo. No, pa dajmo, začnimo...

3G net kasneje ni več delal, je delal pa zato Inmarsatov. In, kako drugače, spet je delal roštilj. In pipica. In zvečer so delali komarji. In Godzila je začela smrčat nekje za pragozdno črto. Krokodilov to ni motilo, Vesno pač...

včasih eden, včasih dva, sta si izbrala našo ograjico za počitek

po vsakem dežju naj bi posijalo sonce in tokrat je ...in reka je bila kot ogledalo

...v reki so se zrcalila drevesa in oblaki...

...tudi na ta majhen lep otoček se ni prišel krokodil posončiti... ti, ti ..

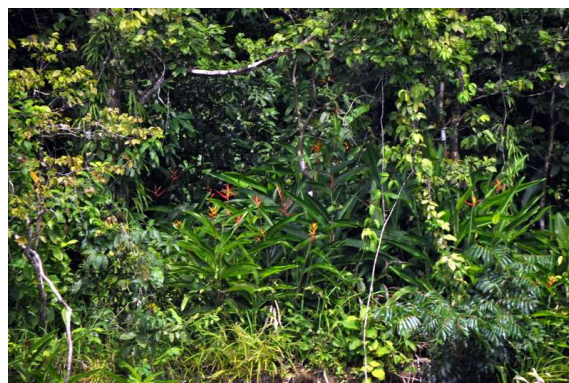
jez na koncu reke

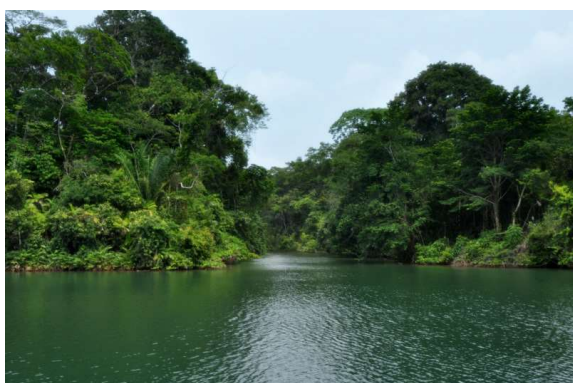
...še malo zelenih motivov

ptiči so glasno nad nama letali sem in tja

cvetoče rože....

reka ima veliko stranskih "cest"

kdo ve ali to vsaj ptiči jedo?

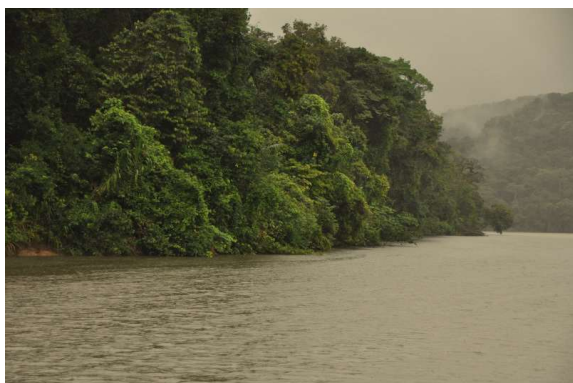
30. julij 2012, ponedeljek

Rio Chagres - Shelter Bay

Deževna doba v tropskem deževnem gozdu. Malo še čakava in tuhtava kdaj izpluti, potem se odločim, da je najbolje čim prej. Malo plime še ujameva, dež pa tako ali tako zgleda, da je danes trajna dobrina. Tisto s plimo je bilo pametno. Še tako sem plul v skrajni napetosti. V enem trenutku mi je sonar celo kazal, da smo trideset centimetrov v zemlji. Ok, zgleda, da ga je motna voda malo zmešala, a daleč od resnice to vseeno ni bilo. Zelo na knap je šlo!

Zunaj pa - val. Med čermi je potrebno in zaradi plitvin in nasprotnega toka se je naredil obupen val. Nekaj metrov ga je bilo, lomil se je preko krova, globine pa le nekaj metrov. Neugodno. Kaj neugodno, to je bilo nevarno! In malo stran leži že omenjeni yacht wreck, da je vse skupaj za povrh še neprijetno, da ne rečem neokusno. In neprijetna je tudi vožnja. Tudi preko 2 vozla toka v pravo smer je sicer zelo dobrodošla stvar, valovi, ki jih naredi tak tok, pa čisto nič. In da o dežju, ki je zmanjšal vidljivost praktično na nekaj deset metrov, niti ne govorim. Plovba na slepo, predvidevam, da so vsaj na tem mestu zaradi kanala karte točne in precizne. Kakorkoli, na srečo je potrebno narediti vsega skupaj dobrih petnajst milj in prvih šest ter zadnji dve sta v mirnih vodah. Nekako se torej le priplaziva v marino in zveževa na finger ponton. In, jasno kot beli dan, najprej naju pobarajo od kod sva prišla. Iz Rio Chagres?! Pa saj tam je vendar nevarno! So nekoč enemu celo menda nekaj ukradli z barke. Ah, ja... Najbolj nevarno je na Ljubljanskih Žalah. Tam so Juretu sredi belega dneva pod tremi kamerami iz avta ukradli precej stvari. Hja, Slovenija in predvsem Ljubljanske Žale so skrajno nevarno področje na Zemlji, najbolje se jih je na široko izogibati. Da ne omenim, koliko ljudi tam sklene svojo življenjsko pot! Res skrajno nevarno področje. Hja, človeška domišljija res ne pozna meja. In jadralski forumi so gojišče domišljije. Vključno z noonsite.

Popoldan mine v urejanju stvari za dvig in barvanje, pa preplutje kanala in ostale formalnosti. Malo mi je žal, da sem se dal prepričat in najel agenta. Prav nobene potrebe ni bilo zapraviti ta denar, saj je vse čisto enostavno. In, kar je najpomembneje, vsi govorijo angleško. To je bil pravzaprav edini razlog, da sem se tako odločil. Spet se je noonsite izkazal kot napačen vir informacij. Ampak, kaj čmo, tako sem se odločil in sedaj ni druge, kot plačati ta davek naivnosti. To je bil prvi in mislim, da bo tudi zadnji agent, ki sem ga prostovoljno najel.

danes cel dan lilo in temu primerna je bila tudi reka čisto rjava

še včeraj tako lepo vse zeleno...

očitno se blat vali iz notranjosti?

...no ja, poleg tega, da je deževalo kot za stavo, še pogledi niso bili več tisto kar smo gledali dva dni nazaj

31. julij 2012, torek

Shelter Bay

Delam v živo z Ljubljano, vmes se pomenim z agentom in dočakam merilca. In spet delam, grem preveriti ali vse okoli priprav na barvanje poteka po planu, popijem pivo v marinski restavraciji in spet konverzacija z Ljubljano. Vesna tudi dela, vmes skoči malo na bazen (za čuda je danes sončno) in potem nadaljuje z delom. Skratka nič zanimivega. No, morda le dve malenkosti.

Prva je napis v oštariji, ki vabi na happy hour. Takole nekako oglašujejo. Fresh fruit juice of the day je v posebni ponudbi in sicer v dveh izvedbah. Unleaded je po 2,5 dolarja in leaded po 3,5 dolarja. Me prav zanima kdo si naroči osvinčen sadni sok za višjo ceno od neosvinčenega? Ne glede na vse se jaz raje odločim za pivo, to je po dolar.

Druga zanimivost je bila meritev. Možakar je moral zapisat kar nekaj podatkov v njegove papirje in več ali manj je bilo vse precej rutinsko. Zataknilo se je le pri številki trupa. Moja številka je predolga za njegov računalniški program, zato si kar nekaj izmisli. Hmmm, toliko o tem, kako pomembno je točno izpolnjevanje formularjev. Druga cvetka je sama meritev. Barka je dolga 10,96 m. To je podatek iz dokumentov in ta podatek vestno prepíše. Ampak, on potrebuje pravo cifro, tej ne verjame. No, fino, si mislim, bom vsaj videl, koliko je barka res velika. Justin verjetno ne zna tako dobro izmeriti, on ni profesionalni merilec. In poleg tega je zadaj obešen še dingi in spredaj je račji kljun. Vse to šteje, pravi. Potrebna je meritev, ni kaj. In vzame meter in meri. In nameri. Nameri 9,95 m. Uf, so me nasrali v Triplastu, meter in centimeter krajšo barko so mi prodali in tega do sedaj sploh nisem opazil! Samo. Nekaj tudi profiju ne gre v lajše. Nič, ni kaj, meritev bo potrebno ponoviti. In jo ponoviva. Isti rezultat. Do pike isti. To, da bi bilo kaj narobe z meritvijo, v to ni dvomiti, saj možakar je vendar zapriseženi merilec. Če kdo, se on razume v meter. In merimo še tretjič. In še tretjič nameriva - 9,95 m. Vročina ni nič višja od običajne in meni niti ni vroče, korenjak admeasurements-man se pa vidno znoji. V kot je potisnjen. In iz tega kota vodi pot le preko - zelene mize. Torej, ko meter ne pokaže pravilnega rezultata, se usedeva in začneva meniti. Pa saj je logično, meriti in meniti sta zelo podobni besedi. Preko 10,96 metra mora biti, saj je vendar na barki spredaj še kosnik in zadaj na davitsih visi čolniček. Samo koliko. V metrih bo to težko. Zato se na koncu le strinjava, da je pravo dolžino možno določiti le v čevljih. 42 čevljev - in seževa si v roke. In gospod je vidno olajšano to številko vestno zapisal v papirje. Tudi meni se je odvalil kamen od srca. Najprej je res slabo kazalo, sedaj pa vidim, da so mi v Triplastu pravzaprav prodali trinajst metrsko barko za ceno enajst metrske. Bravo! Kakorkoli, širine raje ni meril. Ker pa mu nihče ne bi verjel, da je nameril toliko, kot piše v dokumentih, je širino spremenil za en centimeter, me za zeleno mizo vprašal, če se strinjam in potem z neskončnim olajšanjem zaključil ta res kompleksen in kompliciran formular.

Kanal me bo tako stal jurja dolarjev, kar je pravzaprav precej bolj ugodno, kot so mi napovedovali moji predhodniki, kjer so bile številke neprimerno višje, tudi dvakrat pri nekaterih. Lepo. Manj lepo je dejstvo, da bom vso prišparano razliko potrošil za farbo. No, bom imel pa pod vodno linijo vsaj lepo barko in me ne bo sram pred ribami. Jutri ob osmih zjutraj gre Mala na klocne in na farbanje. Upam, da bo vse šimalo, zaenkrat kaže dobro.